

Vlaams
Parlement

ingediend op **1149** (2016-2017) – Nr. 3
27 juni 2017 (2016-2017)

Amendementen

op het ontwerp van decreet

houdende wijziging van diverse bepalingen
inzake ruimtelijke ordening, milieu en omgeving

Documenten in het dossier:

- 1149** (2016-2017) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
- Nr. 2: Amendementen

verzendcode: LEE

AMENDEMENT Nr. 4

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

Artikel 1/1 (nieuw)

Een artikel 1/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 1/1. In artikel 5.1.1, 12°, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt a) worden de woorden "inrichting of activiteit" vervangen door de woorden "ingedeelde inrichting of activiteit";

2° een punt d) wordt toegevoegd, dat luidt als volgt:

"d) het splitsen van een ingedeelde inrichting of activiteit in meerdere ingedeelde inrichtingen of activiteiten voor zover geen afbreuk wordt gedaan aan de definitie van een ingedeelde inrichting of activiteit, vermeld in punt 8°. ". "

VERANTWOORDING

Overeenkomstig artikel 6 van het Omgevingsvergunningsdecreet mag niemand zonder voorafgaande omgevingsvergunning een project dat bij of krachtens onder meer het decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM) is onderworpen aan vergunningsplicht uitvoeren, exploiteren, verkavelen of een vergunningsplichtige verandering eraan doen.

Het eerste lid van paragraaf 6 van artikel 5.2.1 van het DABM luidt als volgt:

"Voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit van de eerste of de tweede klasse of voor de verandering ervan is een omgevingsvergunning vereist als vermeld in artikel 6, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning."

Artikel 5.1.1 van het DABM bepaalt in punt 12° wat er verstaan moet worden onder het veranderen van een ingedeelde inrichting of activiteit. Dit betreft:

- "a) het wijzigen: het verplaatsen binnen de vergunde of gemelde inrichting of activiteit, of het aanwenden van een andere exploitatiemethode;
- b) het uitbreiden: het vergroten in capaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen waarop de geldende vergunning of melding betrekking heeft;
- c) het toevoegen: het vergroten in opslagcapaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen waarop de geldende vergunning of melding geen betrekking heeft;"

Het is aangewezen om het splitsen van een ingedeelde inrichting of activiteit vergunningsplichtig te maken.

Met toepassing van het huidige artikel 79 van het Omgevingsvergunningsdecreet gebeurt het splitsen van een ingedeelde inrichting of activiteit immers via een gedeeltelijke overdracht die alleen gemeld moet worden en waarvan de bevoegde overheid akte neemt voor zover van de definitie van een ingedeelde inrichting of activiteit is voldaan.

Door het splitsen van een ingedeelde inrichting of activiteit vergunningsplichtig te maken en bijgevolg aan een vergunningsprocedure te onderwerpen, wordt het mogelijk om een splitsing te weigeren wanneer men hierdoor wil ontsnappen aan de vergunningsplicht, de plicht met betrekking tot het milieueffectrapport (MER-plicht), de plicht met betrekking tot het veiligheidsrapport (VR-plicht) of de plicht met betrekking tot de Geïntegreerde Preventie en Bestrijding van Verontreiniging (GPBV-plicht). De nieuwe grens van de ingedeelde inrichting of activiteit brengt met zich mee dat onder meer de afstandsregels voor gevaarlijke stoffen opnieuw geëvalueerd worden. Desgevallend moeten de bijzondere milieuvormen bijgesteld worden.

Als de aanvraag tot splitsen in meerdere ingedeelde inrichtingen of activiteiten gunstig wordt beoordeeld, resulteert dit in één omgevingsvergunning met twee of meer ingedeelde inrichtingen of activiteiten, met elk hun eigen exploitant(en) en met de geactualiseerde vergunningssituatie voor elk van de betrokken ingedeelde inrichtingen of activiteiten.

De procedure van de gedeeltelijke overdracht van een vergunning voor de exploitatie van een of meer ingedeelde inrichtingen of activiteiten kan behouden worden voor:

- de gevallen waarin er een vergunning is voor een project, bestaande uit twee of meer ingedeelde inrichtingen of activiteiten die op die manier aangevraagd en vergund zijn op naam van een bepaalde exploitant(en). Waarbij één van de ingedeelde inrichtingen of activiteiten wordt overgedragen aan een andere exploitant(en);
- de gevallen waarin een deel van een ingedeelde inrichting of activiteit wordt overgedragen aan een andere exploitant, waarbij de overdragende exploitant afstand doet van een deel van de vergunde rubrieken. Resultaat is één ingedeelde inrichting met meerdere exploitanten waarbij voor elke exploitant de verantwoordelijkheden worden aangeduid.

Dit amendement hangt ook samen met het amendement tot wijziging van artikel 79 van het decreet betreffende de omgevingsvergunning (amendement nr. 60).

AMENDEMENT Nr. 5

voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters, Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens

Hoofdstuk 7. Wijzigingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Artikel 12/1 (nieuw)

Een artikel 12/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 12/1. In artikel 1.1.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het laatst gewijzigd bij het decreet van 1 juli 2016, wordt punt 13° vervangen door wat volgt:

- "13° stedenbouwkundig voorschrift: een reglementaire bepaling, opgenomen in:*
- a) een ruimtelijk uitvoeringsplan;*
 - b) een plan van aanleg;*
 - c) een stedenbouwkundige verordening, of een bouwverordening vastgelegd op grond van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996;*
 - d) het herkenbare onderdeel van een projectbesluit dat geldt als ruimtelijk uitvoeringsplan;"*.

VERANTWOORDING

Met het decreet van 1 juli 2016 tot wijziging van de regelgeving voor ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP's) ten einde de planmilieueffectrapportage en andere effectbeoordelingen in het planningsproces voor ruimtelijke uitvoeringsplannen te integreren door wijziging van diverse decreten werd een onderscheid ingevoerd tussen 'stedenbouwkundige voorschriften' en 'voorschriften' zonder meer. Uit de rechtsleer en rechtspraak blijkt dat het niet mogelijk is om een duidelijk onderscheid te maken tussen wat stedenbouwkundig van aard is en wat niet.¹

Om discussies te vermijden over de vraag of een bepaald voorschrift al dan niet stedenbouwkundig van aard is, en of het bewuste voorschrift thuishoort in een verordening die gekoppeld is aan een RUP, dan wel in de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP zelf, wordt dit onderscheid opgeheven. In de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) wordt alleen het begrip 'stedenbouwkundig voorschrift' behouden. Uit artikel 1.1.3 en 1.1.4 VCRO blijkt dat stedenbouwkundige voorschriften alleszins verband moeten houden met de ruimtelijke ordening.

¹ Zie onder meer P.J. Defoort, 'De integratie van de plan-M.E.R. in een RUP na het decreet van 1 juli 2016', TROS, 2016, p. 205 e.v., en de aldaar geciteerde rechtspraak en rechtsleer.

Voorschriften in RUP's heten nog steeds 'stedenbouwkundige voorschriften', maar voor RUP's is niet bepaald dat de voorschriften 'van stedenbouwkundige aard' moeten zijn. De definitie voor 'stedenbouwkundig voorschrift' bepaalt voor RUP's enkel dat het moet gaan om een 'reglementair' voorschrift. Een stedenbouwkundig voorschrift van een RUP heeft, overeenkomstig artikel 2.2.5, §1, eerste lid, 3°, VCRO betrekking op "de bestemming, de inrichting of het beheer".

Uit die bepalingen blijkt op geen enkele manier dat stedenbouwkundige bestemmings-, inrichtings- of beheersvoorschriften alleen 'van stedenbouwkundige aard' zouden mogen zijn. Nog minder valt uit de bepalingen af te leiden wat wel of niet 'van stedenbouwkundige aard' is.

Dat de voorschriften verband moeten houden met de ruimtelijke ordening, is ook niet letterlijk bepaald, zoals het geval is voor de stedenbouwkundige verordeningen, maar dit blijkt uit de artikelen 1.1.3 en 1.1.4 VCRO.

Artikel 1.1.3 VCRO bepaalt dat "de ruimtelijke ordening van het Vlaamse Gewest, de provincies en de gemeenten wordt vastgelegd in ruimtelijke structuurplannen, ruimtelijke uitvoeringsplannen en verordeningen".

Artikel 1.1.4 VCRO geeft een ruime omschrijving van wat 'de ruimtelijke ordening' inhoudt en beoogt. Dit kan sectorale aspecten omvatten, zoals economische, sociale, culturele, esthetische aspecten en het leefmilieu: "De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit."

Het onderscheid tussen 'stedenbouwkundige voorschriften' en 'voorschriften' zonder meer is eveneens problematisch wat de doorwerking naar onder meer de vergunningverlening betreft.

In talrijke artikelen uit de VCRO wordt verwezen naar stedenbouwkundige voorschriften. Artikel 4.3.1 VCRO bepaalt bijvoorbeeld dat een vergunning wordt geweigerd indien het gevraagde onverenigbaar is met onder meer 'stedenbouwkundige voorschriften'.

Maar wat bij strijdigheid met voorschriften die zijn opgenomen als begeleidende maatregel in een stedenbouwkundige verordening bij een RUP? Uiteraard moeten ook deze voorschriften kunnen dienen als beoordelingsgrond in het kader van vergunningverlening.

Door terug te keren naar de oorspronkelijke definitie van 'stedenbouwkundig voorschrift' in artikel 1.1.2, 13°, VCRO wordt dit ondervangen. Ook de voorschriften in een begeleidende stedenbouwkundige verordening bij een RUP vallen onder deze definitie en kunnen dus dienen als beoordelingsgrond bij vergunningen.

AMENDEMENT Nr. 6

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 21

In de voorgestelde tekst van artikel 2.1.5 aan het tweede lid van paragraaf 2 de volgende zin toevoegen:

"De Vlaamse Regering wint hiervoor het advies in van de betrokken provincieraad of de gemeenteraad, al naargelang."

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 7.

AMENDEMENT Nr. 7

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 21

In de voorgestelde tekst van artikel 2.1.8 aan het tweede lid van paragraaf 2 de volgende zin toevoegen:

"De provincieraad wint hiervoor het advies in van de betrokken gemeenteraad."

VERANTWOORDING

De nieuwe bepalingen met betrekking tot de ruimtelijke beleidsplanning voorzien in de mogelijkheid dat de Vlaamse Regering respectievelijk de provincieraad bij de vaststelling van beleidskaders onderdelen van provinciale en gemeentelijke ruimtelijke beleidsplannen respectievelijk gemeentelijke ruimtelijke beleidsplannen kan vervallen verklaren.

Aangezien deze provinciale en gemeentelijke ruimtelijke beleidsplannen tot stand zijn gekomen door een participatief en democratisch proces, is het logisch om in het kader van deze bepaling op te nemen dat dit enkel kan na het inwinnen van het advies van de provincieraad of de gemeenteraad, die het ruimtelijk beleidsplan definitief heeft vastgesteld. Dit wordt met dit en voorgaand amendement toegevoegd aan de tekst van het ontwerp van decreet.

Een amendement op de overgangsbepalingen van de artikelen 194 en 195 van het ontwerp voert een analoge wijziging door in de mogelijkheid om bij de eerste vaststelling van het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen (BRV) respectievelijk de eerste vaststelling van het provinciaal beleidsplan ruimte in te grijpen in de gelding van de provinciale en gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen, respectievelijk de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen.

AMENDEMENT Nr. 8

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 24/1 (nieuw)

Een artikel 24/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 24/1. In artikel 2.2.5, §2, van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 1 juli 2016, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan het eerste lid wordt de volgende zinsnede toegevoegd:

", zonder dat deze voorschriften milieuvoorwaarden kunnen bepalen die rechtstreeks gelden voor individuele ingedeelde inrichtingen en activiteiten, zoals bedoeld in het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning of in titel V van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid."

2° in het vijfde lid wordt de zinsnede "en 13°" opgeheven."

VERANTWOORDING

Wat punt 1° betreft:

Met de eerste wijziging wordt de bepaling die opgenomen was in artikel 2.3.1, eerste lid, 13°, VCRO, verplaatst naar artikel 2.2.5, §2, VCRO. Daarbij wordt die bepaling tevens licht aangepast zodanig dat de bedoeling van de oorspronkelijke bepaling wordt verduidelijkt.

De zinsnede “doch zonder dat ze milieuvoorwaarden kunnen bepalen die toepasbaar zijn op niveau van individuele ingedeelde inrichtingen” beoogde namelijk aan te duiden dat een stedenbouwkundige verordening die samen met een ruimtelijk uitvoeringsplan wordt vastgesteld geen voorschriften kan bevatten die van dezelfde orde zijn als de algemene of sectorale milieuvoorwaarden die door de Vlaamse Regering vastgesteld worden in uitvoering van het decreet betreffende de milieuvergunning of titel V van het DABM. Anders gesteld, het was en is niet de bedoeling dat de voorschriften milieuvorwaarden bevatten die zoals algemene of sectorale milieuvorwaarden krachtens artikel 5.4.2 van het DABM “gelden voor” alle ingedeelde, respectievelijk voor bepaalde types van ingedeelde inrichtingen of activiteiten. Het “gelden voor” in artikel 5.4.2 van het DABM houdt in dat de algemene of sectorale milieuvorwaarden rechtstreeks van toepassing zijn op de ingedeelde inrichtingen of activiteiten, respectievelijk op bepaalde types ervan.

Hoewel de oorspronkelijke bepaling van artikel 2.3.1, eerste lid, 13°, VCRO anders gelezen kon worden, wou deze bepaling wel toelaten dat een stedenbouwkundige verordening een milieudoelstelling bevat die door een bepaald gebied moet gehaald worden (bijvoorbeeld een maximale emissie van een bepaalde verontreinigende stof die van een bepaald gebied mag uitgaan). Het gaat dan niet om een norm of voorwaarde die rechtstreeks van toepassing is op de inrichtingen of activiteiten in het gebied. Het gaat wel om een voorschrift dat door de vergunningverlenende overheid zal ‘vertaald’ worden in een vergunningsvoorwaarde als dat noodzakelijk is om de milieudoelstelling voor het betrokken gebied te halen.

Indien de oorspronkelijke bepaling overigens niet zo zou gelezen worden, dan zou ze, wat milieuaspecten betreft, zinledig zijn.

Wat punt 2° betreft:

Volgens de nieuwe regeling, zoals deze geldt vanaf 1 mei 2017, bevat een RUP steeds stedenbouwkundige voorschriften. In voorkomend geval bevat een RUP ook een overzicht van de instrumenten waarover samen met het RUP een beslissing wordt genomen om die aspecten te regelen of om de maatregelen of voorwaarden te bepalen die de plannende overheid op basis van het planningsproces, inzonderheid de effectenbeoordelingen, noodzakelijk acht voor de vaststelling van het RUP.

De plannende overheid maakt een ‘instrumentenafweging’ om te bepalen in welk instrument de effectmilderende maatregelen best worden opgenomen. Dit kan in een stedenbouwkundig voorschrift van het RUP zijn maar ook een ander instrument, zoals een inrichtingsnota, een grondruilplan, een overeenkomst of een stedenbouwkundige verordening. Het is aan de plannende overheid om uit te maken of bepaalde maatregelen best in het RUP zelf worden geregeld, dan wel of zij de effectmilderende maatregelen opneemt in een verordening of een ander instrument.

Artikel 2.2.5, §2, laatste lid, VCRO, zoals vervangen bij het decreet van 1 juli 2016, bepaalt dat alles wat in een verordening kan worden geregeld, ook in een RUP kan worden geregeld, behoudens de zaken uit artikel 2.3.1, eerste lid, 11° en 13° (inzake de begeleidende maatregelen bij een RUP).

De verwijzing naar artikel 2.3.1, eerste lid, 13°, kan tot juridische betwistingen leiden. Men zou er uit kunnen afleiden dat maatregelen die het RUP begeleiden in toepassing van artikel 2.2.5, §2, VCRO, alleen in een stedenbouwkundige verordening kunnen worden opgenomen, en dus niet in een RUP.

Het was echter nooit de bedoeling van de decreetgever om te bepalen dat ‘begeleidende maatregelen’ alleen in een verordening zouden kunnen worden vastgelegd. Om juridische betwistingen in dat verband te vermijden wordt de verwijzing naar punt 13° in artikel 2.2.5, §2, vijfde lid, geschrapt.

De artikelen 2.3.1 en 2.2.5 VCRO blijven naast elkaar bestaan. Naast de onderwerpen die volgens artikel 2.3.1 VCRO kunnen worden geregeld met een stedenbouwkundige verordening, kunnen ook de maatregelen bedoeld in artikel 2.2.5 VCRO met een stedenbouwkundige verordening worden geregeld.

■

AMENDEMENT Nr. 9

voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters, Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens

Artikel 25

In de voorgestelde tekst, op de derde regel, de zinsnede "onder de categorie van de gebiedsaanduiding 'overig groen'" vervangen door de zinsnede "onder de subcategorie van gebiedsaanduiding 'gemengd openruimtegebied'".

VERANTWOORDING

Voorliggend amendement strekt ertoe om te verduidelijken dat gebieden die worden aangeduid als 'watergevoelig openruimtegebied' voor de toepassing van de VCRO beschouwd worden als te ressorteren onder de eerste subcategorie van gebiedsaanduiding 'gemengd openruimtegebied' binnen de 'hoofdcategorie' 'overig groen'. Door te verwijzen naar de subcategorie in plaats van naar de hoofdcategorie wordt verduidelijkt dat watergevoelige openruimtegebieden niet als 'parkgebied' (de tweede subcategorie binnen de hoofdcategorie 'overig groen') kunnen worden beschouwd.

AMENDEMENT Nr. 10

voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters, Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens

Artikel 26/1 (nieuw)

Een artikel 26/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 26/1. In artikel 2.2.9, derde lid, van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 1 juli 2016, worden de woorden "schriftelijk advies" vervangen door het woord "advies" en worden de woorden "schriftelijke opmerkingen" vervangen door het woord "opmerkingen"."

VERANTWOORDING

In de nieuwe procedure voor RUP's², die op 1 mei 2017 in werking is getreden, is er geen verplichting meer om een plenaire vergadering te organiseren in de procedure tot opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan. Er is wel een mogelijkheid dit te doen. De overheid die het planinitiatief heeft genomen kan kiezen (de verplichting vervalt) voor een plenaire vergadering waar alle betrokken adviesinstanties formeel rond de tafel hun standpunten uitbrengen.

In tegenstelling tot de vroegere regeling in de VCRO worden in de nieuwe procedure enkel schriftelijke adviezen en opmerkingen toegelaten tijdens de plenaire vergadering.

De plenaire vergadering is dan een alternatief voor een volledig schriftelijke adviesronde.

Belangrijk is echter dat deze plenaire vergadering kan functioneren als onderhandelings- en afstemmingsmoment tussen de (gemandateerde) aanwezige partners. Het verplicht vooraf laten formuleren en ondertekenen van een formeel schriftelijk advies gaat conceptueel in tegen deze opzet van gedachteswisseling en het zo nodig vinden van nieuwe oplossingen. Een goed verslag van de vergadering is uiteraard belangrijk.

² Ingevoerd met het decreet van 1 juli 2016 tot wijziging van de regelgeving voor ruimtelijke uitvoeringsplannen teneinde de planmilieueffectrapportage en andere effectbeoordelingen in het planeringsproces voor ruimtelijke uitvoeringsplannen te integreren door wijziging van diverse decreten (Belgisch Staatsblad van 19 augustus 2016).

Het staat de genodigden wel vrij om een schriftelijk advies uit te brengen, zeker in het geval van afwezigheid. De verplichting om een 'schriftelijk' advies of 'schriftelijke' opmerkingen mee te delen tijdens de plenaire vergadering wordt opgeheven.

AMENDEMENT Nr. 11

voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters, Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens

Artikel 29

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 29. In artikel 2.2.12, §1, tweede lid, van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 1 juli 2016, worden de woorden "het provinciaal ruimtelijk structuurplan" vervangen door de woorden "het provinciaal beleidsplan ruimte of het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen".

VERANTWOORDING

In het oorspronkelijk voorgestelde wijzigingsartikel voor artikel 2.2.12 VCRO werd de bepaling dat provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen uitvoering geven aan het provinciaal ruimtelijk structuurplan (PRS), vervangen door een clause dat die ruimtelijke uitvoeringsplannen voortaan uitvoering zouden geven aan het provinciaal beleidsplan ruimte. Zie de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet.

Met het thans voorgestelde amendement wordt daar aan toegevoegd dat de provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen ook kunnen gemaakt worden ter uitvoering van het BRV.

Met de vernieuwing van de ruimtelijke beleidsplanning wordt er immers bewust voor gekozen om selectief en strategisch te plannen. Een provinciaal ruimtelijk beleidsplan hoeft geen volledige doorvertaling meer te bieden van het BRV. Zie de algemene toelichting over de vernieuwing. Samen gelezen met het samenwerkingsmodel tussen de verschillende planniveaus houdt dit in dat een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan soms rechtstreeks uitvoering geeft aan opties uit het BRV, zonder dat er een expliciete kapstok is in het eigen provinciaal ruimtelijk beleidsplan. Daarom wordt het wijzigingsartikel aangevuld met de clause dat een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan niet enkel het provinciaal beleidsplan ruimte uitvoert, maar ook het BRV.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan ook uitvoering kan geven aan een gemeentelijk beleidsplan ruimte, maar daar zal dan een zogenaamde planologische delegatie mee gepaard gaan. Dit is een uitzonderlijkere situatie dan deze waarin een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan, zoals daarnet uiteengezet, het BRV implementeert.

Overigens kan op een vergelijkbare manier een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ook uitvoering geven aan een provinciaal beleidsplan ruimte.

Een (bijkomende) overgangsbepaling op grond van de toevoeging die met dit amendement gebeurt, is niet nodig. De huidige overgangsbepaling van artikel 195 van het ontwerp decreet volstaat. In de situatie waarbij het PRS nog bestaat naast het BRV, kan een provinciaal RUP het BRV al uitvoeren, maar echter niet in strijd met het PRS want dat PRS blijft krachtens artikel 195 zijn doorwerking naar provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen behouden tot het vervangen wordt door een provinciaal beleidsplan ruimte. Als voldaan is aan de voorwaarden van het huidige artikel 2.1.2, §3, VCRO kan in voorkomend geval afgeweken worden van het richtinggevend deel van het PRS.

AMENDEMENT Nr. 12

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 30

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 30. In artikel 2.2.14 van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 1 juli 2016, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het derde lid wordt vervangen door wat volgt:

"Uiterlijk tijdens de plenaire vergadering brengt het departement advies uit over de verenigbaarheid met:

1° het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen dan wel het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen of een ontwerp van beleidskader, als het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen in werking is getreden;

2° de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen of een of meer ontwerpen van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.";

2° in het vierde lid worden de woorden "schriftelijk advies" vervangen door het woord "advies" en worden de woorden "schriftelijke opmerkingen" vervangen door het woord "opmerkingen".

VERANTWOORDING

Wat punt 1° betreft:

Deze wijziging zat reeds vervat in het oorspronkelijk voorontwerp van decreet. Zie de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet. Met dit amendement wordt onder punt 2° van artikel 30 nog een bijkomende wijziging aangebracht aan artikel 2.2.14 VCRO.

Wat punt 2° betreft:

In de nieuwe procedure voor RUP's³ is er geen verplichting meer om een plenaire vergadering te organiseren in de procedure tot opmaak van een dergelijk RUP. Er is wel een mogelijkheid dit te doen.

In tegenstelling tot de vroegere regeling in de VCRO worden in de nieuwe procedure enkel schriftelijke adviezen en opmerkingen toegelaten tijdens de plenaire vergadering.

De overheid die het planinitiatief heeft genomen kan kiezen (de verplichting vervalt) voor een plenaire vergadering waar alle betrokken adviesinstanties formeel rond de tafel hun standpunten uitbrengen. De plenaire vergadering is dan een alternatief voor een volledig schriftelijke adviesronde. Belangrijk is echter dat deze plenaire vergadering kan functioneren als onderhandelings- en afstemmingsmoment tussen de (gemandateerde) aanwezige partners. Het verplicht vooraf laten formuleren en ondertekenen van een formeel schriftelijk advies gaat conceptueel in tegen deze opzet van gedachtewisseling en het zo nodig vinden van nieuwe oplossingen. Een goed verslag van de vergadering is uiteraard belangrijk.

Het staat de genodigden wel vrij om een schriftelijk advies uit te brengen, zeker in het geval van afwezigheid. De verplichting om een 'schriftelijk' advies of 'schriftelijke' opmerkingen mee te delen tijdens de plenaire vergadering wordt opgeheven.

Zie ook verantwoording bij amendement nr. 10.

³ Ingevoerd met het decreet van 1 juli 2016 tot wijziging van de regelgeving voor ruimtelijke uitvoeringsplannen teneinde de planmilieueffectrapportage en andere effectbeoordelingen in het planeringsproces voor ruimtelijke uitvoeringsplannen te integreren door wijziging van diverse decreten (Belgisch Staatsblad van 19 augustus 2016).

AMENDEMENT Nr. 13

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 34

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 34. In artikel 2.2.18, §1, tweede lid, van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 1 juli 2016, worden de woorden "het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan" vervangen door de woorden "het gemeentelijk beleidsplan ruimte, het provinciaal beleidsplan ruimte of het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen"."

VERANTWOORDING

In het oorspronkelijk voorgestelde wijzigingsartikel voor artikel 2.2.18 VCRO werd de bepaling dat gemeentelijke RUP's uitvoering geven aan het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, vervangen door een clausule dat die ruimtelijke uitvoeringsplannen voortaan uitvoering zouden geven aan het gemeentelijk beleidsplan ruimte. Zie de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet.

Met het thans voorgestelde amendement wordt daar aan toegevoegd dat de gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen ook kunnen gemaakt worden ter uitvoering van het provinciaal beleidsplan ruimte of het BRV.

Met de vernieuwing van de ruimtelijke beleidsplanning wordt er immers bewust voor gekozen om selectief en strategisch te plannen. Een gemeentelijk ruimtelijk beleidsplan hoeft geen volledige doorvertaling meer te bieden van het provinciaal beleidsplan ruimte en het BRV. Zie de algemene toelichting over de vernieuwing. Samen gelezen met het samenwerkingsmodel tussen de verschillende planniveaus houdt dit in dat een gemeentelijk RUP soms rechtstreeks uitvoering geeft aan opties uit het BRV of het provinciaal beleidsplan ruimte, zonder dat er een expliciete kapstok is in het eigen gemeentelijk ruimtelijk beleidsplan. Daarom wordt het wijzigingsartikel aangevuld met de clausule dat een gemeentelijk RUP niet enkel het gemeentelijk beleidsplan ruimte uitvoert, maar ook het provinciaal beleidsplan ruimte en het BRV.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat een gewestelijk of provinciaal RUP ook uitvoering kan geven aan een gemeentelijk beleidsplan ruimte, maar daar zal dan een zogenaamde planologische delegatie mee gepaard gaan. Dit is een uitzonderlijkere situatie dan deze waarin een gemeentelijk RUP, zoals daarnet uiteengezet, het BRV of het provinciaal beleidsplan ruimte implementeert.

Een (bijkomende) overgangsbepaling op grond van de toevoeging die met dit amendement gebeurt, is niet nodig. De huidige overgangsbepaling van artikel 196 van het ontwerp decreet volstaat. In de situatie waarbij het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan nog bestaat naast het provinciaal beleidsplan ruimte en/of het BRV, kan een gemeentelijk RUP het provinciale of Vlaamse beleidsplan ruimte al uitvoeren, maar echter niet in strijd met het GRS want dat GRS blijft krachtens artikel 196 zijn doorwerking naar gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen behouden tot het vervangen wordt door een gemeentelijk beleidsplan ruimte. Als voldaan is aan de voorwaarden van het huidige artikel 2.1.2, §3, eerste lid, VCRO kan in voorkomend geval afgeweken worden van het richtinggevend deel van het GRS.

■

AMENDEMENT Nr. 14

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 35

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 35. In artikel 2.2.20 van dezelfde codex, ingevoegd bij het decreet van 1 juli 2016, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het derde lid wordt vervangen door wat volgt:

"Uiterlijk tijdens de plenaire vergadering brengt het departement advies uit over de verenigbaarheid met:

1° het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen dan wel het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen of een ontwerp van beleidskader, als het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen in werking is getreden;

2° de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen of een of meer ontwerpen van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan."

2° in het vierde lid worden de woorden "schriftelijk advies" vervangen door het woord "advies" en worden de woorden "al dan niet schriftelijke opmerkingen" vervangen door het woord "opmerkingen".

VERANTWOORDING

Wat punt 1° betreft:

Punt 1° is een herneming van wat reeds in het ontwerp van decreet opgenomen was.

Wat punt 2° betreft:

In de nieuwe procedure voor RUP's⁴ is er geen verplichting meer om een plenaire vergadering te organiseren in de procedure tot opmaak van een dergelijk RUP. Er is wel een mogelijkheid dit te doen.

In tegenstelling tot de vroegere regeling in de VCRO worden in de nieuwe procedure enkel schriftelijke adviezen en opmerkingen toegelaten tijdens de plenaire vergadering.

De overheid die het planinitiatief heeft genomen kan kiezen (de verplichting vervalt) voor een plenaire vergadering waar alle betrokken adviesinstanties formeel rond de tafel hun standpunten uitbrengen. De plenaire vergadering is dan een alternatief voor een volledig schriftelijke adviesronde. Belangrijk is echter dat deze plenaire vergadering kan functioneren als onderhandelings- en afstemmingsmoment tussen de (gemandateerde) aanwezige partners. Het verplicht vooraf laten formuleren en ondertekenen van een formeel schriftelijk advies gaat conceptueel in tegen deze opzet van gedachtewisseling en het zo nodig vinden van nieuwe oplossingen. Een goed verslag van de vergadering is uiteraard belangrijk.

Het staat de genodigden wel vrij om een schriftelijk advies uit te brengen, zeker in het geval van afwezigheid. De verplichting om een 'schriftelijk' advies of 'schriftelijke' opmerkingen mee te delen tijdens de plenaire vergadering wordt opgeheven.

Zie ook verantwoording bij amendementen nrs. 10 en 12.

⁴ Ingevoerd met het decreet van 1 juli 2016 tot wijziging van de regelgeving voor ruimtelijke uitvoeringsplannen teneinde de planmilieueffectrapportage en andere effectbeoordelingen in het planeringsproces voor ruimtelijke uitvoeringsplannen te integreren door wijziging van diverse decreten (Belgisch Staatsblad van 19 augustus 2016).

AMENDEMENT Nr. 15

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 41

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 41. In artikel 2.3.1 van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 15 juli 2016, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid, inleidende zin, wordt tussen de woorden "bevatten de nodige" en het woord "voorschriften" het woord "stedenbouwkundige" ingevoegd;

2° in het eerste lid wordt punt 13° opgeheven;

3° in het tweede lid wordt de zinsnede "en aspecten waarvoor maatregelen vereist zijn met toepassing van artikel 2.2.5, §2" opgeheven;

4° in het derde lid, 3°, worden de woorden "gebouwen en constructies" vervangen door de zinsnede "gebouwen, constructies of publiciteitsinrichtingen";

5° in het vierde lid worden de woorden "bevatten voorschriften die verband houden met de ruimtelijke ordening en" opgeheven."

VERANTWOORDING

Wat punt 1° betreft:

Wat betreft de opheffing van het onderscheid tussen 'stedenbouwkundige voorschriften' en 'voorschriften' kan worden verwezen naar de toelichting bij de wijziging van artikel 1.1.2 VCRO (zie amendement nr. 5).

Wat punt 2° en punt 3° betreft:

Volgens de nieuwe regeling bevat het RUP enerzijds steeds stedenbouwkundige voorschriften en anderzijds in voorkomend geval een overzicht van de instrumenten waarover samen met het RUP een beslissing wordt genomen om maatregelen te nemen die voortvloeien uit het planningsproces, inzonderheid de effectenbeoordelingen, en die de plannende overheid noodzakelijk acht voor de vaststelling van het RUP.

De plannende overheid maakt een 'instrumentenafweging' om te bepalen in welk instrument de effectmilderende maatregelen best worden opgenomen. Dit kan in een stedenbouwkundig voorschrift van het RUP zijn of in een ander instrument, zoals een inrichtingsnota, een grondruilplan, een overeenkomst of een stedenbouwkundige verordening. Het is aan de plannende overheid om uit te maken of bepaalde maatregelen best in het RUP zelf worden geregeld, dan wel of zij de effectmilderende maatregelen opneemt in een verordening of in een ander instrument.

Artikel 2.2.5, § 2, laatste lid, VCRO, zoals vervangen bij het decreet van 1 juli 2016, dat bepaalt dat alles wat in een verordening kan worden geregeld, ook in een RUP kan worden geregeld, behoudens de zaken uit artikel 2.3.1, eerste lid, 11° en 13° (inzake de begeleidende maatregelen bij een RUP), kan wat betreft punt 13° tot juridische betwistingen leiden. Men zou er uit kunnen afleiden dat maatregelen die het RUP begeleiden in toepassing van artikel 2.2.5, §2, VCRO enkel in een stedenbouwkundige verordening kunnen worden opgenomen, en niet in een RUP. Het was echter nooit de bedoeling van de decreetgever om te bepalen dat 'begeleidende maatregelen' enkel in een verordening zouden kunnen worden vastgelegd. Om juridische betwistingen in dat verband te vermijden wordt de toevoeging van punt 13° in artikel 2.2.5, §2, vijfde lid, VCRO geschrapt.

De artikelen 2.3.1 en 2.2.5 VCRO blijven naast elkaar bestaan. Naast de onderwerpen die volgens artikel 2.3.1 VCRO kunnen worden geregeld met een stedenbouwkundige verordening, kunnen ook de maatregelen bedoeld in artikel 2.2.5 VCRO met een stedenbouwkundige verordening worden geregeld.

Wat punt 4° betreft:

Dit is een herneming van wat reeds in het ontwerp van decreet opgenomen was.

AMENDEMENT Nr. 16

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 42

Punt 1° vervangen door wat volgt:

"1° in paragraaf 1 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

a) in het vierde lid wordt de zin "Het departement geeft bindend advies over de verenigbaarheid met gewestelijke verordeningen." vervangen door de zin "Het departement geeft advies over de onverenigbaarheid, de strijdigheid of de niet-naleving, vermeld in paragraaf 1/1, tweede lid.";

b) het zesde tot en met het elfde lid worden vervangen door wat volgt:

"De provinciale stedenbouwkundige verordening wordt samen met het besluit van de provincieraad en het volledige advies van de provinciale commissie voor ruimtelijke ordening binnen tien dagen na de definitieve vaststelling met een beveiligde zending bezorgd aan het departement.";

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 17.

AMENDEMENT Nr. 17

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 42

Punt 3° vervangen door wat volgt:

"3° in paragraaf 2 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

a) het zesde lid wordt vervangen door wat volgt:

"Het college van burgemeester en schepenen legt het ontwerp van stedenbouwkundige verordening voor advies voor aan het departement, de deputatie en aan de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening. Het departement en de deputatie geven advies over de onverenigbaarheid, de strijdigheid of de niet-naleving, vermeld in paragraaf 2/1, derde lid.";

b) het achtste tot en met het dertiende lid worden vervangen door wat volgt:

"De gemeentelijke stedenbouwkundige verordening wordt samen met het besluit van de gemeenteraad en het volledige advies van de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening binnen tien dagen na de definitieve vaststelling met een beveiligde zending bezorgd aan de deputatie en het departement.";

VERANTWOORDING

Artikel 42 voegt in artikel 2.3.2 VCRO paragraaf 1/1 toe. Deze paragraaf bevat een aantal schorsings- en vernietigingsgronden in het kader van de procedure voor de provinciale stedenbouwkundige verordeningen voor het departement.

De algemene adviesbepaling voor het departement (artikel 2.3.2, §1, vierde lid, VCRO) heeft momenteel enkel betrekking op de verenigbaarheid met de gewestelijke verordeningen. Aangezien het departement naderhand kan schorsen of vernietigen om meer uitgebreide redenen dan de verenigbaarheid met de gewestelijke verordeningen is het aangewezen ook de voorafgaande adviesbevoegdheid uit te breiden.

Tevens wordt het bindend karakter van het advies geschrapt. Aangezien hogere overheden voortaan beschikken over een schorsings- of vernietigingsmogelijkheid, is het niet meer nodig om de adviezen een bindend karakter te geven.

Eenzelfde uitbreiding van adviesbevoegdheid (en schrapping van het bindend karakter) is voorzien in de procedure voor gemeentelijke verordeningen (artikel 2.3.2, §2, zesde lid, VCRO). Met de nieuwe paragraaf 2/1 van artikel 2.3.2 VCRO worden immers dezelfde schorsings- en of vernietigingsgronden ingeschreven ten aanzien van gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen. Tevens wordt in artikel 2.3.2, §2, zesde lid, VCRO een adviesbevoegdheid ingeschreven voor de deputatie, aangezien ook de deputatie naderhand kan schorsen.

Gelet op de omvang van artikel 42 en omwille van het behoud van het vervolg van de nummering, worden bovenstaande toevoegingen en wijzigingen toegevoegd aan de punten 1° en 3° van het bestaande artikel 42, met overname van de reeds bestaande bepalingen (hier punt 1°, b), en 3°, b)).

AMENDEMENT Nr. 18

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 48

Een punt 2°/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"2°/1 aan punt 12° wordt de volgende zin toegevoegd:

"Het aanbrengen van gevelisolatie aan de buitenzijde van een woning tot een maximum van 26 centimeter wordt beschouwd als aanpassingswerken binnen het bestaande bouwvolume."/;

VERANTWOORDING

In het kader van de optimalisatie en energie-efficiëntie van ons gebouwenpatrimonium is het aangewezen om bestaande woningen te isoleren. In bepaalde gevallen is isolatie aan de buitenzijde de enige (betaalbare of haalbare) mogelijkheid.

Zo speelt bij de zonevrije woningen de definitie van 'bouwvolume' een rol (artikel 4.1.1, 2°, VCRO), begrip dat wordt gedefinieerd als het "bruto-bouwvolume met inbegrip van buitenmuren en dak". Dit betekent dat het bouwvolume van een constructie/woning dus moet gerekend worden aan de "buitenzijde" en dat het aanbrengen van isolatie aan de buitenzijde resulteert tot een volumetoename (niet-tegenstaande het nettovolume ongewijzigd blijft).

De Raad voor Vergunningsbetwistingen (RvVb) heeft in een arrest van 14 april 2015 geoordeeld dat het aanbrengen van isolatie dient te worden beschouwd als een volume-uitbreiding. De RvVb baseert zich hiervoor op de definitie van 'bouwvolume' in de VCRO.

Om ook de isolatie van zonevrije woningen toe te laten is bijgevolg een decretale aanpassing nodig die aangeeft dat het aanbrengen van gevelisolatie tot ten hoogste 26 centimeter (cf. het Renovatiepact) niet wordt beschouwd als het uitbreiden van het bouwvolume. Enkel op die manier zullen de zonevrije woningen in ruimtelijk kwetsbaar gebied en de zonevrije woningen buiten ruimtelijk kwetsbaar

gebied die omwille van het bestaande volume niet meer kunnen uitbreiden bij verbouwwerken (die volgens de definitie van 'verbouwen' binnen het bestaande bouwvolume moeten plaatsvinden) toch aan de buitenzijde kunnen isoleren. Bij het herbouwen of uitbreiden van een woning (wat overigens enkel in niet ruimtelijk kwetsbare gebieden kan) zullen de isolatiewerken binnen het (nieuwe) volume (dat beperkt wordt tot 1000 m³) moeten worden voorzien.

AMENDEMENT Nr. 19

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 48

Punt 4° vervangen door wat volgt:

"4° in punt 18°, d), worden punt 1) en 2) vervangen door wat volgt:

- "1) hetzij ten hoogste twee personen, waarvan ten minste één persoon 65 jaar of ouder is;*
- 2) hetzij ten hoogste twee personen, waarvan ten minste één persoon die hulpbehoevend is. Een hulpbehoevende persoon is een persoon met een handicap, een persoon die in aanmerking komt voor een zorgverzekeringstegemoetkoming, een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden of een basisondersteuningsbudget als vermeld in artikel 4, eerste lid, van het decreet van 24 juni 2016 houdende de Vlaamse sociale bescherming, of een persoon die een behoefte heeft aan ondersteuning om zich in zijn thuismilieu te kunnen handhaven. De kinderen ten laste van de hulpbehoevende persoon worden niet meegerekend bij het bepalen van het maximum van twee personen;".*

VERANTWOORDING

Een aantal personen die hulpbehoevend zijn en in aanmerking komen voor de meldingsplicht van een zorgwoning, hebben eigen kinderen ten laste. Deze personen kunnen geen gebruik maken van deze meldingsplicht, of mogen hun eigen kinderen niet huisvesten in de zorgwoning.

Een voorbeeld hiervan is een gehandicapte moeder die (terug) gaat inwonen bij haar ouders om hulp te krijgen. Ze heeft echter twee kleine kinderen. Daardoor zijn er drie zorgverkrijgers. In dat geval moet een stedenbouwkundige vergunning/omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen aangevraagd worden voor het opsplitsen van een woning en kan een melding niet volstaan.

Door de aanpassing in de definitie van zorgwonen kunnen kinderen ten laste van de persoon die hulpbehoevend is, bij de hulpbehoevende persoon blijven inwonen in de zorgwoning, zonder dat er een stedenbouwkundige vergunningsplicht geldt.

AMENDEMENT Nr. 20

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 51/1 (nieuw)

Een artikel 51/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 51/1. In titel IV, hoofdstuk II, van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° sectie 4, die bestaat uit artikel 4.2.7 tot en met 4.2.13, wordt vervangen door wat volgt:

"Sectie 4. As-built

Art. 4.2.7. De uitvoering van vergunde stedenbouwkundige handelingen betreffende een constructie mag worden gecombineerd met de uitvoering van de volgende stedenbouwkundige handelingen:

- 1° handelingen die niet zijn onderworpen aan de vergunningsplicht, opgenomen in artikel 4.2.1;*
- 2° handelingen die zijn vrijgesteld van de vergunningsplicht in toepassing van artikel 4.2.3;*
- 3° handelingen die zijn onderworpen aan de meldingsplicht in toepassing van artikel 4.2.2, voor zover deze handelingen beperkt blijven tot handelingen binnen in gebouwen.*

Het eerste lid is slechts van toepassing voor zover de handelingen, opgesomd in het eerste lid, niet uitdrukkelijk verboden of beperkt zijn in de vergunning.

In afwijking van het eerste lid kunnen handelingen die het voorwerp uitmaken van provinciale of gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen, opgesteld met toepassing van artikel 4.2.5 of 4.2.6, niet gecombineerd worden met de uitvoering van vergunde stedenbouwkundige handelingen betreffende een constructie.

De handelingen, vermeld in het eerste lid, worden niet beschouwd als strijdig met de verleende stedenbouwkundige vergunning of omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen.

Art. 4.2.8. De uitvoering van stedenbouwkundige handelingen wordt beschouwd als beantwoordend aan de verleende vergunning als er geen grotere afwijkingen in maatvoering zijn dan deze die inherent verbonden zijn aan het bouwproces. Deze technische tolerantie marge wordt het metsershaar genoemd. De toepassing van het metsershaar kan geen afbreuk doen aan burgerlijke rechten.

Art. 4.2.9. Als voor de handelingen de medewerking van een architect is vereist, kan de architect, belast met het toezicht op de uitvoering van de vergunde stedenbouwkundige handelingen, op verzoek van de opdrachtgever, een as-builtattest opstellen waarin hij:

- 1° in voorkomend geval beschrijft op welke wijze gebruik werd gemaakt van de mogelijkheden, vermeld in artikel 4.2.7;*
- 2° verklaart dat de bepalingen rond het metsershaar, vermeld in artikel 4.2.8, zijn nageleefd.*

De architect bezorgt een afschrift van het as-builtontest aan het college van burgemeester en schepenen.

De Vlaamse Regering kan een model van as-builtontest vaststellen.”;

2° artikel 4.2.10 tot en met 4.2.13 worden opgeheven.”.

VERANTWOORDING

Probleemstelling:

Het as-builtontest wordt als volgt gedefinieerd en begrensd in artikel 4.2.7 VCRO:

“Een as-builtontest is een attest waarin wordt verklaard dat handelingen betreffende een constructie of een gebouwencomplex niet of slechts marginaal afwijken van de plannen die het voorwerp uitmaken van de omgevingsvergunning of de melding.

Van marginale afwijkingen is slechts sprake wanneer deze niet op kennelijke wijze afbreuk doen aan volgende uit de vergunde of aangemelde plannen blijkende aangelegenheden:

- 1° de maatverhoudingen en vlakverdelingen van de constructie of het gebouwencomplex;
- 2° het karakter van de constructie of het gebouwencomplex, zoals dat gevormd wordt door middel van materiaalkeuze, textuur, kleur en licht;
- 3° het voorziene gebruik van de constructie of het gebouwencomplex.

In een as-builtontest kunnen geen afwijkingen worden toegestaan op stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften. Artikel 4.4.1 is niet van toepassing.”.

Het as-builtontest, zoals momenteel opgenomen in de VCRO, vertoont een aantal problemen, die een inwerkingtreding belemmeren.

a) Aanzienlijke bijkomende werklast voor de gemeenten

Gemeenten nemen drie opeenvolgende stedenbouwkundige beslissingen in functie van hetzelfde bouwproject:

- de beslissing tot het verlenen van een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen;
- het formuleren van een advies met betrekking tot voorgenomen of reeds gerealiseerde marginale afwijkingen en;
- de beslissing tot validering.

b) De onzekerheid dat afwijkingen ‘marginaal’ zijn

Het uitvoeren van een als ‘marginale afwijking’ gedefinieerde handeling is steeds afhankelijk van een beoordeling van de bevoegde overheid. Deze heeft bij het beoordelen een zekere appreciatiebevoegdheid.

Met ‘marginale afwijkingen’ worden andere handelingen bedoeld dan de vrijgestelde en meldingsplichtige handelingen. Deze handelingen, die de vergunningsplichtige marginale handelingen kunnen worden genoemd, zijn verder onder te verdelen in twee grote groepen, met name:

- de louter technische afwijkingen die bij de uitvoering van elk bouwproject voorkomen (het fameuze ‘metsershaar’), en;
- de meer ingrijpende en doelbewust doorgevoerde afwijkingen.

Het ‘metsershaar’, dit is de foutenmarge van enkele centimeters (bij metselwerk vaak bepaald op een halve steen of 10 cm) is een reëel probleem. Het ontbreken van een tolerantie­marge binnen de huidige regelgeving maakt immers dat quasi geen enkel bouwwerk een exacte kopie van de vergunde plannen is, of nog, dat elk bouwwerk strikt gezien voorwerp uitmaakt van een bouwmisdrijf. Dit duidt op een systeemfout, waarbij het theoretisch kader onvoldoende is afgestemd op de werkelijkheid van een bouw­werf.

Het huidige as-builtontest, zoals nu door de VCRO gecon­cipieerd, vormt in essentie een alternatief regularisatie­spoor voor bouwmisdrijven die tijdens de bouw werden begaan. Deze techniek is niet geschikt als algemene oplossing voor meer flexibiliteit tijdens het bouwproces. Zij dwingt de burger immers een bouwmisdrijf te plegen, terwijl regularisatie van de afwijking afhankelijk blijft van een latere bestuurs­handeling en dus onzeker is.

c) Bijkomende werklast voor de RvVb

Als bestuurshandeling staat annulatieberoep tegen een validatiebeslissing open voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (artikel 4.8.2, 2°, VCRO).

Oplossing:

a) Combinatie van vergunde plannen met van vergunning vrijgestelde handelingen

De bevoegde overheid kan de uitvoering van vrijgestelde handelingen niet beletten wanneer de constructie reeds gerealiseerd zou zijn zoals vergund. Het is dan ook absurd om te eisen dat de constructie eerst zoals voorzien wordt opgericht om vervolgens te worden aangepast.

Met dit amendement wordt dan ook de mogelijkheid verankerd om vergunde bouwplannen aan te vullen met en aan te passen op grond van met van vergunning vrijgestelde werken.

Bedoelde combinatie is beperkt tot vrijgestelde handelingen die zijn opgenomen in het vrijstellingsbesluit van 16 juli 2010. De combinatie is uiteraard enkel mogelijk als voldaan is aan de in dit besluit gestelde voorwaarden. Bovendien kan zij nooit tot gevolg hebben dat in de vergunning uitdrukkelijk opgenomen voorwaarden niet worden nageleefd. De toelating tot het oprichten (en dus het bestaansrecht) van de constructie op zich is en blijft immers verbonden met de naleving van deze voorwaarden.

b) Combinatie van vergunde plannen met bepaalde meldingsplichtige handelingen

In de praktijk werd tot nu toe ook aangenomen dat de vergunde plannen kunnen worden 'gecombineerd' met meldingsplichtige werken. De overheid kon meldingsplichtige werken (die correct werden gemeld) immers niet beletten wanneer het gebouw reeds gerealiseerd zou zijn.

Het decreet van 18 december 2015 houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw en energie en het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning voorzien echter in een aanzienlijke wijziging van het meldingssysteem.

De overheid moet sindsdien nagaan of de gemelde handelingen meldingsplichtig en niet verboden zijn. Is dat het geval, dan neemt ze akte van de melding. Ze kan ook voorwaarden aan de melding verbinden.

Omdat deze voorwaarden stedenbouwkundig van aard kunnen zijn, is er een probleem: een meldingsplichtige handeling is geen absoluut 'recht', maar wordt onderworpen aan een beoordeling door de overheid (ook al gelden er decretale grenzen bij deze beoordeling).

Bij dit systeem is een 'regularisatie', verleend door een as-buittatetest dat niet wordt gevalideerd of waaraan geen voorwaarden kunnen worden gekoppeld, niet wenselijk. Anders zouden we een ongelijke behandeling krijgen tussen enerzijds de meldingsplichtige handelingen die effectief gemeld worden (en waaraan wel voorwaarden kunnen worden verbonden) en anderzijds de in een as-buittatetest vervatte meldingsplichtige handelingen (waarbij de overheid dus niet in de mogelijkheid was om desgevallend voorwaarden te verbinden).

Daarentegen is het wel wenselijk dat sommige meldingsplichtige handelingen afgedekt worden door een as-buittatetest. Het gaat in het bijzonder om binnenverbouwingswerken die betrekking hebben op de stabiliteit en die onder bepaalde voorwaarden meldingsplichtig zijn. Hier gebeuren tijdens het bouwproces vaak kleine wijzigingen zonder stedenbouwkundige impact aan (een paar tientallen centimeters opschuiven van dragende binnenmuren bijvoorbeeld). Aan andere meldingsplichtige handelingen zullen vermoedelijk sneller voorwaarden gekoppeld worden, bijvoorbeeld het oprichten van een gebouw met de functie industrie en bedrijvigheid dat in relatie staat tot de bestaande industrie en bedrijvigheid binnen de grenzen van een zeehaven.

Een combinatie met stedenbouwkundige handelingen die door een gemeentelijke of provinciale verordening vergunningsplichtig of meldingsplichtig zijn gemaakt, is niet toegelaten.

Een combinatie met zorgwonen is ook niet toegelaten. Daarvoor blijft steeds een melding nodig.

c) Erkenning van het fenomeen van het metsershaar

Zoals reeds aangehaald komen er bij de uitvoering van elk bouwproject louter technische afwijkingen voor (het fameuze 'metsershaar').

De afwijkingen in maatvoering die inherent verbonden zijn aan het bouwproces zijn, zullen voortaan beschouwd worden als beantwoordend aan de verleende vergunning.

Zoals de stedenbouwkundige vergunning of omgevingsvergunning zelf, kunnen ook de tolerantie marges per evidentie nooit afbreuk doen aan burgerlijke rechten. Deze marges kunnen onder geen beding worden ingeroepen om bijvoorbeeld de inname van 2 cm van het eigendom van de buurman te vergoelijken.

d) Het as-builtontest als optelsom

Het as-builtontest wordt beperkt tot een louter technische beoordeling van de legaliteit van het gerealiseerde bouwproject. De legaliteit wordt een 'optelsom' van:

- 1° de stedenbouwkundige vergunning;
- 2° de decretale tolerantie marges (metershaar);
- 3° de tijdens het bouwproces uitgevoerde niet-vergunningsplichtige handelingen;
- 4° de tijdens het bouwproces uitgevoerde vrijgestelde handelingen;
- 5° de tijdens het bouwproces uitgevoerde meldingsplichtige handelingen binnen in gebouwen.

De architect kan facultatief een verklaring opstellen (as-builtontest) dat bevestigt dat aan de decretale vereisten is voldaan.

e) Het schrappen van de validatiebeslissing en annulatieberoep

De architect kan het as-builtontest – als loutere bevestiging van de legaliteit van de uitgevoerde werken – afleveren zonder dat er nog nood bestaat aan een valideringsbeslissing. Het is immers de loutere oplossing van een technisch vraagstuk, zonder vergunningverlenende of regulariserende aspecten.

Het schrappen van de valideringsbeslissing impliceert meteen dat het annulatieberoep bij de RvVb overbodig wordt (bij gebreke aan rechtsgevolgen van het as-builtontest). Deze bevoegdheid wordt dan ook opgeheven (zie de aan artikel 4.8.2 VCRO voorgestelde wijziging).

f) De controlerende architect als attesterende instantie

Vanuit de taakstelling van de (controlerende) architect lijkt de keuze voor deze laatste als 'attesterende persoon' voor de hand te liggen. De controlerende architect dient immers reeds te waken over het naleven van de wettelijke en reglementaire bepalingen tijdens het bouwproces. In essentie vormt het as-builtontest dan ook de schriftelijke bevestiging van de architect dat zijn richtlijnen tijdens het bouwproces werden nageleefd.

De (nationale) wetgever van 20 februari 1939 stelde een groot vertrouwen in de architect, in die mate dat hem een (door de strafwet gehandhaafde) monopoliepositie werd verleend. Er is geen enkele reden om dit vertrouwen op gewestelijk niveau op te zeggen of te nuanceren, door de controle van de architect te 'doubleren' met een controle door een andere private persoon of instantie. Dit zou immers in de feiten (mede) neerkomen op een controle op de controle van de architect, en de positie van deze laatste ten aanzien van de andere bij het bouwproces betrokken actoren verder ondergraven.

Bovendien kan niet worden betwist dat de synergiewinsten, die manifest aanwezig zijn wanneer de controlerende architect de mogelijkheid krijgt het as-builtontest af te leveren, niet voorhanden zullen zijn wanneer geopteerd wordt voor een andere persoon of instantie.

De architect bezorgt ter informatie een kopie van het attest aan de gemeente. De gemeente vermeldt in het vergunningenregister het bestaan van het attest (zie wijziging bij amendement aan artikel 5.1.2 VCRO). Dit houdt geen inhoudelijke beoordeling van de correctheid van het attest in.

g) Gemeentelijke autonomie

De regeling interfereert ook niet met de mogelijkheid voor provincies en gemeenten om via een provinciale respectievelijk gemeentelijke stedenbouwkundige verordening een vergunningsplicht in te voeren voor meldingsplichtige handelingen, dan wel om een meldingsplicht in te voeren voor vrijgestelde handelingen.

Deze handelingen vallen buiten het toepassingsgebied van de regeling. Een combinatie met stedenbouwkundige handelingen die door een gemeentelijke of provinciale verordening vergunnings- of meldingsplichtig zijn gemaakt, is immers niet toegelaten.

AMENDEMENT Nr. 21

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 57

Punt 1° vervangen door wat volgt:

"1° paragraaf 2 wordt vervangen door wat volgt:

"§2. De volgende handelingen worden niet beschouwd als afwijkend van stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften, tenzij die voorschriften deze handelingen uitdrukkelijk verbieden:

1° de plaatsing van fotovoltaïsche zonnepanelen of zonneboilers geïntegreerd in het dakvlak;

2° de creatie van een zorgwoning in de zin van artikel 4.1.1, 18°;

3° het aanbrengen van gevelisolatie aan de buitenzijde van een woning met een dikte van ten hoogste 26 centimeter."."

VERANTWOORDING

In het kader van de optimalisatie en energie-efficiëntie van ons gebouwenpatrimonium is het aangegeven om bestaande woningen te isoleren. In bepaalde gevallen is isolatie aan de buitenzijde de enige (betaalbare of haalbare) mogelijkheid.

Specifieke stedenbouwkundige voorschriften van verkavelingen of bpa's kunnen het aanbrengen van gevelisolatie aan de buitenzijde evenwel verhinderen. We denken hierbij bijvoorbeeld aan de voorschriften betreffende een minimale zijdelingse bouwvrije strook of een maximale bouwdiepte, waardoor het aanbrengen van gevelisolatie tegen de zijgevels of achtergevel niet mogelijk is.

Naar analogie met de zonnepanelen (huidig artikel 4.4.1, §2, VCRO) en de creatie van een zorgwoning (reeds opgenomen in het voorontwerp van huidig wijzigingsdecreet) wordt ook het aanbrengen van gevelisolatie aan de buitenzijde van een woning tot ten hoogste 26 centimeter beschouwd als niet strijdig met stedenbouwkundige en verkavelingsvoorschriften, tenzij uiteraard een uitdrukkelijk verbod is opgenomen.

AMENDEMENT Nr. 22

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 60/1 (nieuw)

Een artikel 60/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 60/1. In titel IV, hoofdstuk IV, afdeling 1, van dezelfde codex, gewijzigd bij de decreten van 16 juli 2010 en 11 mei 2012, wordt een onderafdeling 7/2 ingevoegd, die luidt als volgt:

"Onderafdeling 7/2. Stallen voor weidedieren"."

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 23.

AMENDEMENT Nr. 23

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 60/2 (nieuw)

Een artikel 60/2 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 60/2. In dezelfde codex wordt in onderafdeling 7/2, ingevoegd bij artikel 60/1, een artikel 4.4.8/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 4.4.8/2. §1. In gebieden met een gebiedsaanduiding die tot de categorie 'landbouw' behoren, kan, voor zover er geen bestaande stallingsmogelijkheden zijn, een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen worden afgegeven voor het oprichten van één stal voor weidedieren die geen betrekking heeft op een effectief beroepslandbouwbedrijf, als voldaan is aan alle hiernavolgende voorwaarden:

- 1° de stal wordt volledig opgericht binnen een straal van vijftig meter van een hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte residentiële woning of bedrijfswoning;*
- 2° de stal heeft een maximale kroonlijsthoogte van 3,5 meter;*
- 3° de stal heeft een maximale vloeroppervlakte van 120 vierkante meter per hectare grasland, met een absoluut maximum van 200 vierkante meter.*

Bij de beoordeling van vergunningsaanvragen wordt rekening gehouden met de landschappelijke inpasbaarheid in het gebied.

Gebieden met bestemmingsvoorschriften van een plan van aanleg die overeenkomstig artikel 7.4.13. werden geconcordeerd naar de categorie met de gebiedsaanduiding 'landbouw' worden voor de toepassing van het eerste lid gelijkgesteld met gebieden met een gebiedsaanduiding die behoren tot de categorie 'landbouw'.

De mogelijkheid, vermeld in het eerste lid, geldt niet in de volgende gebieden:

- 1° ruimtelijk kwetsbaar gebied;*
- 2° gebieden aangewezen op de plannen van aanleg of ruimtelijke uitvoeringsplannen als:
 - a) bouwvrij agrarisch gebied;*
 - b) agrarisch gebied met overdruk natuurverweving.**

§2. De omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen voor het oprichten van een stal voor weidedieren, verleend met toepassing van paragraaf 1, vervalt van rechtswege naast de gevallen, vermeld in artikel 99 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, als gedurende een periode van vijf opeenvolgende jaren geen weidedieren worden gehouden op het perceel of de percelen waarop de vergunning betrekking heeft.

Na het verval van de vergunning, vermeld in het eerste lid, moet de stal voor weidedieren binnen zes maanden worden afgebroken.

§3. De Vlaamse Regering kan nadere regelen bepalen voor de toepassing van dit artikel."."

VERANTWOORDING

In verschillende arresten hebben zowel de Raad van State (RvS) als de RvVb geoordeeld dat het houden van paarden voor hobbydoeleinden strijdig is met de bestemming 'agrarisches gebied'⁵.

Nieuwe stallen voor het houden van paarden of andere weidedieren die niet in functie staan van effectieve beroepslandbouw zijn bijgevolg onvergunbaar in agrarisches gebied in de ruime zin.

In het vrijstellingsbesluit⁶ zijn een aantal mogelijkheden voorzien voor het houden van hobbydieren (artikel 2.1, 11°, inzake bijgebouwen bij woningen en artikel 5.1, 3°, inzake het plaatsen van schuilhokken voor weidedieren).

Op grond van het besluit inzake zonevreemde functiewijzigingen⁷ (artikel 9) is het mogelijk om het bestaande agrarisches patrimonium te hergebruiken voor het houden van paarden.

Deze mogelijkheden komen evenwel onvoldoende tegemoet aan de vraag vanuit onder meer de niet-professionele paardenhouderij om dieren te kunnen stallen in agrarisches gebied.

Daarom wordt het mogelijk gemaakt om in agrarisches gebied, zowel volgens de plannen van aanleg als volgens de ruimtelijke uitvoeringsplannen, één stal voor weidedieren te vergunnen die niet in functie staat van beroepslandbouw per hoofdzakelijk vergunde residentiële woning of bedrijfswoning, dit evenwel slechts voor zover er geen bestaande stallingsmogelijkheden zijn. Een vergunning voor het oprichten van een hobbystal kan bijgevolg enkel worden afgeleverd indien er geen bestaande stallen of andere constructies zijn die kunnen worden aangepast, omgebouwd of uitgebreid tot hobbystal.

Uit de aanvraag moet blijken dat de aanvrager effectief weidedieren houdt of zal houden en dat hij voldoende graasweiden in eigendom, in pacht of in gebruik heeft in verhouding tot het aantal dieren waarvoor een stal wordt voorzien. De stal kan uitsluitend gebruikt worden voor het verblijf van weidedieren eventueel in combinatie met een beperkte bergruimte in functie van dit verblijf (hooi, voeder enzovoort).

Om onaanvaardbare bijkomende druk op het ruimtelijk functioneren van de beroepslandbouw en verdere versnippering en zuivere residentialisering van de open ruimte te vermijden, worden een aantal voorwaarden opgelegd waaraan een stal moet voldoen:

- 1° de stal moet in de onmiddellijke nabijheid van een hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte woning worden opgericht;
- 2° de kroonlijsthoogte van de stal mag maximaal 3,5 meter bedragen;
- 3° er wordt een maximumoppervlakte opgelegd van 120 m² per hectare graasland, met een absoluut maximum van 200 m². De omvang van de stal moet in verhouding staan tot de aard en het aantal weidedieren waarvoor de stal bestemd is en de noodzaak tot de stal. Het (niet-bindend) advies van het Departement Landbouw en Visserij kan hierbij als richtsnoer gelden.

Enkele richtinggevende cijfers en gegevens:

met betrekking tot grote weidedieren, zoals paarden en runderen:

- dergelijke weidedieren moeten ter plaatse of in de onmiddellijke omgeving van de stalling over voldoende graasweide beschikken;
Richtnorm: 1000 à 2500 m² per dier, met een maximum van 4 grote weidedieren per hectare;
- afhankelijk van de (schoft)hoogte van het dier, 10 à 15 m² stallingsoppervlakte per weidedier;
- 5 à 15 m² voederberging (stro + hooi) per dier;

Met betrekking tot kleinere weidedieren, zoals schapen en geiten:

- dergelijke weidedieren moeten ter plaatse of in de onmiddellijke omgeving van de stalling over voldoende graasweide beschikken;
Richtnorm: 250 à 500 m² per dier, met een maximum van 20 weidedieren per hectare;
- circa 2 m² stallingsoppervlakte per weidedier;
- een kleine voederberging (stro + hooi) per stal.

Het voldoen aan de vermelde voorwaarden geeft geen absoluut recht op het verkrijgen van een vergunning. De toetsing aan de goede ruimtelijke ordening overeenkomstig artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, VCRO geldt onverkort en bij de beoordeling van vergunningsaanvragen wordt rekening gehouden met de landschappelijke inpasbaarheid in het gebied.

⁵ Zie RvS, nr. 211.029, 4 februari 2011 en RvVb, nr. A/2014/0489, 15 juli 2014.

⁶ Besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van stedenbouwkundige handelingen waarvoor geen omgevingsvergunning nodig is.

⁷ Besluit van de Vlaamse Regering van 28 november 2003 tot vaststelling van de lijst van toelaatbare zonevreemde functiewijzigingen.

Bovendien wordt de mogelijkheid om een stal op te richten uitgesloten in bepaalde bestemmingen waarbinnen een verdere verspreiding van bebouwing ruimtelijk niet wenselijk is. Voor aanvragen voor stallen die opgericht zouden worden in specifieke gebieden waar een bijkomende bescherming geldt⁸, moet de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling een afweging maken op grond van de adviezen van de daartoe bevoegde instanties.

Er wordt ook, naast de 'algemene' vervalgronden opgenomen in artikel 99 van het Omgevingsvergunningsdecreet, in een specifieke vervalregeling voorzien. De omgevingsvergunningen voor stedenbouwkundige handelingen die worden afgegeven voor het oprichten van een stal voor hobbylandbouw vervallen als er gedurende vijf opeenvolgende jaren geen weidedieren worden gehouden op het perceel of de percelen waarop de stal staat.

Bijkomend wordt bepaald dat de aldus vergunde stal binnen de zes maanden na het verval van de vergunning afgebroken moet worden. Op deze manier wordt gegarandeerd dat gebieden die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de landbouw, terug gebruikt kunnen worden voor professionele landbouw in geval van langdurige onbruik door de hobbylandbouwer.

AMENDEMENT Nr. 24

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 60/3 (nieuw)

Een artikel 60/3 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 60/3. In titel IV, hoofdstuk IV, afdeling 1, van dezelfde codex, gewijzigd bij de decreten van 16 juli 2010 en 11 mei 2012, wordt een onderafdeling 7/3 ingevoegd, die luidt als volgt:

"Onderafdeling 7/3. Handelingen in ontginningsgebieden".

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 25.

⁸ Onder meer speciale beschermingszones, Habitatrichtlijngebieden, effectief overstromingsgevoelige gebieden, beschermde landschappen, stads- en dorpsgezichten enzovoort.

AMENDEMENT Nr. 25

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 60/4 (nieuw)

Een artikel 60/4 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 60/4. In dezelfde codex wordt in onderafdeling 7/3, ingevoegd bij artikel 60/3, een artikel 4.4.8/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 4.4.8/3. In de op de gewestplannen aangewezen ontginningsgebieden en de gebieden die vallen onder de subcategorie van gebiedsaanduiding 'gebied voor de winning van oppervlakedelfstoffen' zijn naast de ontginning van primaire grondstoffen ook volgende handelingen toegelaten, met inbegrip van de daartoe benodigde wegneembare constructies, voor zover de eventuele nabestemming van het gebied niet in het gedrang gebracht wordt:

1° de mechanische bewerking van de ontgonnen delfstoffen;

2° de verrijking van de ontgonnen delfstoffen door menging met afbraakstoffen in het kader van een duurzame materialenkringloop in de zin van artikel 3, 22°, van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen."."

VERANTWOORDING

Het Vlaamse beleid inzake het beheer van de oppervlakedelfstoffen heeft als basisdoelstelling om op een duurzame wijze te voorzien in de oppervlakedelfstoffen die nodig zijn om aan de huidige en toekomstige maatschappelijke behoefte aan materialen te voldoen. Het Tweede Algemeen Oppervlakedelfstoffenplan (2014) stelt in dit kader: "Het Vlaamse beleid streeft ernaar om de beschikbare voorraden primaire delfstoffen op een duurzame manier te beheren. Dit houdt in dat oppervlakedelfstoffen zuinig, doelmatig en optimaal moeten worden aangewend en dat het gebruik van volwaardige alternatieven wordt aangemoedigd. Dit laatste is bovendien van belang in het kader van het duurzaam materialenbeheer, waarbij gestreefd wordt naar gesloten materiaalkringlopen. Door maximaal gebruik van alternatieve materialen wordt de behoefte aan primaire delfstoffen immers ingeperkt, wordt niet meer ontgonnen dan noodzakelijk en zullen in de toekomst nog voldoende grondstoffen voorhanden zijn.". Dat streven naar duurzame materiaalkringlopen vormt de basis van het Materialendecreet van 23 december 2011.

Door een restrictieve lezing van het koninklijk besluit betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zou men kunnen oordelen dat deze gebieden uitsluitend bestemd zijn voor de ontginning van de primaire grondstoffen.

Ontginningsactiviteiten moeten vandaag echter ook vertrekken vanuit een duurzame ontwikkeling. In de typevoorschriften voor gewestelijke RUP's is – naast de ontginning – reeds sprake van andere toegelaten handelingen die nodig of nuttig zijn voor het mechanisch behandelen van deze delfstoffen. Hieronder wordt volgens de toelichting bij dit besluit onder meer verstaan: zeven, mengen, breken enzovoort. Verwerking van de delfstoffen blijft uitgesloten (bijvoorbeeld een betoncentrale). In de gewestplanbestemmingen voor ontginningsgebieden en de gebieden die vallen onder de subcategorie van gebiedsaanduiding 'gebied voor de winning van oppervlakedelfstoffen' is dit evenwel niet mogelijk.

Met dit voorstel wordt het mogelijk om ook in die gebieden, aangegeven op de plannen van aanleg, naast de ontginning van de primaire grondstoffen ook over te gaan tot mechanische bewerking van de ontgonnen delfstoffen. Tijdelijke infrastructuur voor de ontginningsactiviteit en de mechanische behandeling van de ontgonnen delfstoffen is toegelaten. Die constructies dienen na ontginning te worden verwijderd.

In het kader van een duurzame materialenkringloop wordt ook de mogelijkheid geboden om deze handelingen te combineren met de verrijking van de ontgonnen delfstoffen door menging met afbraakstoffen (bijvoorbeeld het aanmaken van granulaten bestaande uit ter plaatse gewonnen delfstoffen en gerecycleerd bouw- en sloopafval). Machines, materialen en materieel die daartoe vereist zijn (bijvoorbeeld een breekinstallatie, een zeefinstallatie enzovoort) zijn inherent met dergelijke materialenkringloop verbonden. De ontginning moet de hoofdactiviteit blijven, het verrijken van de delfstof is een nevenactiviteit.

Het ontworpen artikel biedt voldoende garanties om ervoor te zorgen dat er een voldoende link is met de ontginningsactiviteit. Het is immers niet de bedoeling om in het gebied louter afbraakstoffen te gaan verwerken, ongeacht de ontginning ter plaatse. Eventuele constructies kunnen enkel een tijdelijk karakter vertonen. Permanente constructies zijn niet toelaatbaar vanuit het algemeen beginsel dat de nabestemming gevrijwaard moet blijven.

AMENDEMENT Nr. 26

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 60/5 (nieuw)

Een artikel 60/5 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 60/5. Aan titel IV, hoofdstuk IV, afdeling 1, van dezelfde codex, gewijzigd bij de decreten van 16 juli 2010 en 11 mei 2012, wordt een onderafdeling 9 toegevoegd, die luidt als volgt:

"Onderafdeling 9. Handelingen sorterend onder voorschriften van een bijzonder plan van aanleg dat ouder is dan vijftien jaar".

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 27.

AMENDEMENT Nr. 27

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 60/6 (nieuw)

Een artikel 60/6 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 60/6. In dezelfde codex wordt in onderafdeling 9, toegevoegd bij artikel 60/5, een artikel 4.4.9/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 4.4.9/1. Het vergunningverlenende bestuursorgaan mag bij het verlenen van een omgevingsvergunning afwijken van de stedenbouwkundige voorschriften van een bijzonder plan van aanleg, voor zover dit plan ouder is dan vijftien jaar op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

Afwijkingen kunnen niet toegestaan worden voor wat betreft wegenis, openbaar groen en erfgoedwaarden.

De afwijkingsmogelijkheid, vermeld in het eerste lid, kan slechts worden toegepast voor stedenbouwkundige voorschriften van bijzondere plannen van aanleg die een aanvulling vormen op:

1° de volgende gebiedsaanduidingen, vermeld in het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen:

- a) woongebieden, met uitzondering van woonparken;*
- b) industriegebieden in de ruime zin;*

- c) dienstverleningsgebieden;
 - d) gebieden voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen;
- 2° de volgende aanvullende voorschriften van het gewestplan:
- a) gebieden voor service-residentie;
 - b) kantoor- en dienstzones;
 - c) gebieden voor handelsbeursactiviteiten en grootschalige activiteiten;
 - d) lokale en regionale bedrijventerreinen;
 - e) luchthavengebonden bedrijventerreinen;
 - f) gebieden voor luchthavengerelateerde kantoren en diensten;
 - g) businessparken;
 - h) teleport;
 - i) gebieden voor hoofdkwartierfunctie;
 - j) gebieden hoofdzakelijk bestemd voor de vestiging van grootwinkelbedrijven;
 - k) zones voor kleinhandel en kleine en middelgrote ondernemingen;
 - l) kleinhandelszones;
 - m) zones van handelsvestigingen;
 - n) gebieden voor zeehaven- en watergebonden bedrijven;
 - o) zeehavengebieden;
 - p) gebieden voor watergebonden bedrijven;
 - q) transportzones;
 - r) regionale gemengde zones voor diensten en handel;
 - s) research-, universiteits- en wetenschapsparken;
 - t) bedrijfsgebied met stedelijk karakter;
 - u) gemengde woon- en industriegebieden;
 - v) gemengde gemeenschapsvoorzienings- en dienstverleningsgebied;
 - w) stedelijke ontwikkelingsgebieden;
 - x) gebieden voor duurzame stedelijke ontwikkeling;
 - y) gebieden voor kernontwikkeling.

De afwijkingsmogelijkheid, vermeld in het eerste lid, kan niet worden toegepast voor bijzondere plannen van aanleg die voorzien in stedenbouwkundige voorschriften voor agrarisch gebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied of recreatiegebied in afwijking van het gewestplan of voor gebieden die in uitvoering van artikel 5.6.8 van deze codex aangeduid zijn als watergevoelig openruimtegebied.

Elke aanvraag tot afwijking overeenkomstig het eerste lid, wordt onderworpen aan een openbaar onderzoek."."

VERANTWOORDING

In bepaalde gevallen kan afgeweken worden van stedenbouwkundige voorschriften van bijzondere plannen van aanleg (BPA's) ouder dan vijftien jaar.

Dit amendement voorziet in de mogelijkheid voor het vergunningverlenende bestuursorgaan om af te wijken van stedenbouwkundige voorschriften van verouderde, aanvullende BPA's.

Doelstelling en algemene toelichting:

Voor dit amendement geldt een gelijkaardige verantwoording als voor de regeling omtrent afwijkingen van verkavelingsvoorschriften van verkavelingsvergunningen ouder dan vijftien jaar. Artikel 53, 1° en 2°, van het ontwerp van decreet beoogt in dat kader reeds een wijziging aan paragraaf 1 van artikel 4.3.1 VCRO door te voeren.

Naar analogie met de verkavelingsvoorschriften wordt deze regeling doorgetrokken naar voorschriften van BPA's ouder dan vijftien jaar. In de praktijk stelt men immers vast dat heel wat voorschriften van verkavelingen en bijzondere plannen van aanleg vergelijkbare vereisten bevatten.

Eerder oordeelde de RvS reeds dat de bindende en verordenende kracht van plannen van aanleg impliceert dat het vergunningverlenende bestuur deze moet respecteren, ook wanneer zij van oordeel is dat een bepaalde planbestemming "irrealistisch", "zeer onlogisch", "eigenaardig" of "onrealistisch" is. Volgens de RvS komt het aan het bevoegde bestuur dan ook toe, indien zij een plan van aanleg met één of meerdere van bovenstaande adjectieven meent te moeten bestempelen, de geëigende procedures tot herziening, die aan alle betrokken partijen de nodige waarborgen bieden, te volgen in plaats van eigenmachtig het plan naast zich neer te leggen.

Gelet op de urgentie om het ruimtelijk rendement te verhogen en zodoende de druk op de open ruimte te verminderen, dringt een snelle oplossing zich op. Het doorlopen van kostelijke en langdurige herzieningsprocedures van BPA's die meer dan vijftien jaar oud zijn, biedt daarom geen passende oplossing. Bovendien zou een systematische herziening van de voorschriften van de BPA's van aanleg niet noodzakelijk tegemoet komen aan de beoogde doelstelling: het is niet de wens van de decreetgever dat al die plannen van aanleg zouden verdwijnen. Eigenaars van percelen gelegen binnen de betrokken BPA's kunnen nog steeds genieten van het statuut en de rechtszekerheid die van die plannen uitgaan. Er wordt alleen een bijkomende afwijkingsmogelijkheid geboden. Overigens zijn het vooral de gemeenten die bevoegd zijn om de bestaande BPA's te wijzigen. Dit zou bijgevolg een uniforme en snelle realisatie van de verhoging van het ruimtelijk rendement bemoeilijken.

Dit amendement past in het beleid omtrent een verdere verhoging van het ruimtelijk rendement van de bestaande bebouwde ruimte en de zoektocht naar ruimte voor wonen en daarbij aansluitende functies via verdichting, renovatie en hergebruik. Deze mogelijkheid sluit aldus aan bij de invoeging van het criterium van 'verhoging van het ruimtelijk rendement' dat artikel 53, 3°, van het ontwerp van decreet in de VCRO invoegt door een wijziging van artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 2°, b), VCRO.

Om het ruimtebeslag te verminderen, wenst de Vlaamse decreetgever verdichting van de bestaande bebouwde of stedelijke ruimte te bevorderen.

Via verdichting, renovatie en hergebruik binnen bestaande gebieden met 'harde' functies, wordt de druk op gebieden met 'zachte' functies verminderd.

De voorgestelde vereenvoudiging is ook dienstig voor ingrepen die indifferent zijn met betrekking tot ruimtelijk rendement. Zo kan gedacht worden aan het afwijken van verouderde esthetische of materiaalkeuzes.

Dit betekent echter niet dat de betrokken stedenbouwkundige voorschriften van bijzondere plannen van aanleg, ouder dan vijftien jaar, 'verdwijnen'. Ze bestaan nog steeds en wie zich eraan houdt, zal dan ook nog steeds een beroep kunnen doen op de inhoud ervan.

Om te berekenen of een BPA al dan niet vijftien jaar oud is, geldt de datum van inwerkingtreding van het betreffende BPA.

De BPA's die ouder dan vijftien jaar zijn, blijven bestaan. Zij kunnen nog steeds dienen als grond voor vergunningen. Het moet evenwel mogelijk worden om terug te grijpen naar de gewestplanbestemming die eraan voorafging. Zo kan bijvoorbeeld een gewestplan met daarin opgenomen de bestemming 'woongebied' meer ruimte bieden voor verdichting en verhoging van het ruimtelijk rendement dan een BPA dat deze bestemming nader verfijnt, vaak op basis van inmiddels voorbijgestreefde voorschriften.

Om een verdichting op locaties met bestaande 'harde' bestemmingen te faciliteren, is in de afwijkingsmogelijkheid enkel voorzien waar er een onderliggende 'harde' gewestbestemming geldt.

Bovendien is de afwijkingsmogelijkheid beperkt tot bijzondere plannen van aanleg die aanvullend zijn. Afwijkende BPA's worden uitgesloten van het toepassingsgebied. Aldus wordt vermeden dat BPA's die een harde gewestplanbestemming omzetten in een zachte bestemming, buiten werking worden gesteld.

De gewestplanvoorschriften waarop de afwijkingsregel van toepassing is, zijn limitatief opgesomd.

De afwijkingsregel heeft vooreerst betrekking op een aantal harde stedenbouwkundige voorschriften die opgenomen zijn in het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (bijvoorbeeld 'industriegebied', 'dienstverleningsgebied' en 'woongebied').

Bovendien is de afwijkingsregel ook van toepassing op een aantal aanvullende harde gewestplanvoorschriften (bijvoorbeeld teleport of gebieden voor hoofdkwartierfunctie).

De harde gewestplanbestemming 'woonpark' werd daarentegen niet opgenomen omdat zij specifieke voorschriften bevat die zich lenen tot aanvullende voorschriften van BPA's die vanuit buffering of landschappelijke inpassing wenselijk kunnen zijn.

Uiteraard zijn de zachte gewestplanvoorschriften van het toepassingsgebied van de nieuwe afwijkingsregeling uitgesloten.

Geen onbeperkte afwijkingsmogelijkheid

Algemeen

Het betreft een afwijking met een beperkte impact. Het is immers een afwijkingsregeling die strikt geïnterpreteerd moet worden.

Bovendien geeft het op geen enkel ogenblik een recht op afwijking. Het is slechts een mogelijkheid voor het vergunningverlenende bestuursorgaan.

Openbare wegenis, openbaar groen en erfgoedwaarden

De aanduiding van de openbare wegenis en het openbaar groen op BPA's wordt, net zoals bij verkelingsvergunningen, als een essentieel ordeningselement beschouwd. Van voorschriften inzake erfgoedwaarden kan evenmin worden afgeweken, vermits deze als essentieel worden beschouwd voor de bescherming van de esthetiek van bestaand onroerend erfgoed. Hier kan dan ook niet van worden afgeweken via de voorgestelde afwijkingsregeling voor stedenbouwkundige voorschriften bij BPA's die ouder zijn dan vijftien jaar.

Een bestemmingswijziging is vereist, wil men iets aan de openbare wegenis of het openbaar groen van het plangebied wijzigen.

Alleen voor BPA's met stedenbouwkundige voorschriften voor harde bestemmingen ter aanvulling/verfijning van het onderliggende gewestplan

Evenmin kan de afwijkingsmogelijkheid toepassing vinden voor BPA's die in een afwijkende bestemming van het onderliggende gewestplan voorzien.

Een BPA dat zowel in toegelaten als in verboden bestemmingen voorziet die in het gewestplan kunnen worden ingepast, houdt geen afwijking van het gewestplan in⁹.

Aldus doet de nieuwe regeling geen afbreuk aan de verordenende kracht van de voorschriften van BPA's die afwijken van de onderliggende gewestplanbestemming. Harde gewestplanbestemmingen die door een afwijkend BPA naar een zachte bestemming zijn omgezet, kunnen dus niet buitenspel worden gezet. Voorheen geldende, maar vervangen 'harde' bestemmingen herleven met deze bepaling niet. De bestemming die in dergelijke afwijkende BPA's opgenomen is, blijft onverkort gelden.

Het verschil tussen een afwijkend en aanvullend BPA vindt grondslag in het toenmalige artikel 14, vierde lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.

Op grond van dit artikel was voorzien dat wanneer een gewestplan bestaat, het BPA zich richt naar de aanwijzingen en bepalingen ervan, het BPA ze aanvult, en het er desnoods van kan afwijken.

Zo hoeft een BPA dat over de ordening van woongebied beslist, het gebied niet uitsluitend te bestemmen voor wonen.

Als het BPA ruimte biedt voor andere functies dan de functie wonen, mogen deze functies, opdat geen sprake zou zijn van een afwijking van de gewestplanbestemming, niet een dergelijke omvang aannemen dat zij het verwezenlijken van de hoofdbestemming uitsluiten¹⁰.

De verruimde afwijkingsmogelijkheid mag niet leiden tot ruimtelijke wanordening.

Vooreerst vallen de BPA's die in afwijking van harde bestemmingen van het gewestplan, in zachte bestemmingen voorzien, buiten het toepassingsgebied van de regeling.

Het vergunningverlenende bestuur blijft voorts in het kader van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, rekening houdend met de verruimde toetsingscriteria van paragraaf 2 van artikel 4.3.1 VCRO (met inlassing van het criterium van het 'ruimtelijk rendement': zie artikel 53, 3°, van het ontwerp van decreet) bevoegd om vergunningsaanvragen te weigeren of aan een vergunning voorwaarden te stellen. Ter zake blijft de discretionaire appreciatiebevoegdheid van het vergunningverlenend bestuur intact.

⁹ RvS 22 april 2010, nr. 203.205, Quinaert.

¹⁰ RvS 13 oktober 2006, nr. 163.594, nv Constructo.

Afstemming met andere voorgestelde wijzigingen

Indien de gemeente voor een bepaald gebied een meer planmatige, globale herziening wenst door te voeren van de stedenbouwkundige voorschriften van APA's, BPA's of gemeentelijke RUP's kan zij gebruikmaken van de procedure voor soepele planwijziging voorzien in het nieuwe artikel 7.4.4/1 VCRO.

Ten slotte wijzen de indieners erop dat de voorgenomen afwijking rekening houdt met de relevante bedenkingen van de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed (SARO) en de Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP) bij de analoge regeling omtrent verkavelingsvoorschriften ouder dan vijftien jaar¹¹:

- 1° Wat de bedenking inzake het generiek karakter van de regeling betreft, is erop te wijzen dat het om een beperkt afwijkingsregime met een zeer specifiek toepassingsgebied gaat. De nieuwe regeling kan ingezet worden voor ingrepen die gericht zijn op de verhoging van het ruimtelijk rendement, maar kan (en mag) ook dienstig zijn voor ingrepen die geen directe invloed op het ruimtelijk rendement (zoals afwijken van restricties inzake materialengebruiken, verouderde esthetische voorschriften, voorschriften over tuinconstructies enzovoort) hebben. Anderzijds is het niet de bedoeling dat de nieuwe regeling leidt tot een verlaging van het ruimtelijk rendement op plekken waar de verhoging van het ruimtelijk rendement net mogelijk en/of wenselijk is;
- 2° Wat betreft de bedenking inzake het artificieel onderscheid tussen meer en minder dan vijftien jaar oude voorschriften, geldt ook hier dat dit criterium objectief en proportioneel is. Er is voor geopteerd om aan te sluiten bij de termijn waarin is voorzien voor verkavelingsvoorschriften, zoals geïntroduceerd met artikel 53 van dit ontwerp van decreet. Een eenvormige grens van vijftien jaar, zowel voor bijzondere plannen van aanleg als voor verkavelingsvergunningen, is eenvormig en transparant. Ook beleidsmatig is het wenselijk om de termijnen gelijk te zetten. BPA's en verkavelingsvergunningen bevatten immers zeer vaak gelijkaardige regels. Ten slotte voorziet de VCRO op vandaag ook al in afwijkingsmogelijkheden voor BPA's die minder dan vijftien jaar oud zijn;
- 3° Wat de bedenking dat de regeling op gespannen voet dreigt te staan met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, geldt dat de voorgestelde regeling een evenwichtig antwoord beoogt te bieden op de maatschappelijke vraag naar een verhoging van het ruimtelijk rendement en een flexibelere planologie binnen de grenzen van de vermelde beginselen. Slechts in een beperkt aantal gevallen is de afwijkingsmogelijkheid van toepassing. Bovendien betreft het slechts een mogelijkheid voor het bestuur om af te wijken van de voorschriften van een BPA. Het gaat niet om een verplichting tot afwijking, laat staan zonevreemd basisrecht. Het vergunningverlenend bestuur blijft zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid op basis van het criterium van de goede ruimtelijke ordening behouden. Tot slot wordt uitdrukkelijk voorzien dat elke afwijking onderworpen wordt aan een openbaar onderzoek zodat de rechten van derden gevrijwaard worden;
- 4° Wat betreft de bedenkingen omtrent de meerwaarde van de beoogde regeling, is erop te wijzen dat deze beperkte afwijkingsmogelijkheid vermijdt dat voorafgaand aan vergunningsaanvragen eerst een complex herbestemmingstraject moet doorlopen worden. Dit herbestemmingstraject zou in de hypothese van de nieuwe regeling overigens niet eens tot een andere bestemming leiden omdat de afwijkingsregeling slechts toepassing zal kunnen vinden indien er sprake is van een louter aanvullend bijzonder plan van aanleg, gelet op het toepassingsgebied. Alleen bijzondere plannen die de harde stedenbouwkundige voorschriften van een gewestplan aanvullen, vallen namelijk onder de afwijkingsmogelijkheid.

¹¹ Deze bedenkingen en het antwoord erop, zijn weergegeven in *Parl.St.* VI.Parl. 2016-17, nr. 1149/1, p. 92-94.

AMENDEMENT Nr. 28

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 66

Onder de punt 1° voorgestelde tekst, in punt 3° op de tweede regel de zinsnede "1 september 2015" vervangen door de zinsnede "1 mei 2000".

VERANTWOORDING

Er wordt aansluiting gezocht bij de datum van de regeling inzake RUP's.

AMENDEMENT Nr. 29

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 66

In de onder punt 1° voorgestelde tekst punt 4° vervangen door wat volgt:

"4° minstens vijftig procent van het terrein bestaat uit serres of gronden die actief gebruikt worden voor het kweken of conditioneren van bloemen, planten of bomen en de serres of gronden sluiten aan bij de grond waarop het tuincentrum gevestigd is. Onder conditioneren wordt verstaan: het in de ruime zin klaarmaken van bloemen, planten en bomen voor de verkoop ervan;"

VERANTWOORDING

Het begrip 'doorkweek' wordt vervangen door het begrip 'conditioneren'. Aangezien er vele behandelingen mogelijk zijn, wordt gekozen voor een ruime begripsomschrijving. Het feit dat minstens vijftig procent van het terrein actief gebruikt moet worden voor het kweken of conditioneren geeft dit aan. Daarbij moet duidelijk zijn dat conditioneren meer is dan louter bloemen, planten en bomen aankopen en deze water geven om ze in dezelfde conditie te houden voor de verkoop. Conditioneren betekent dat er handelingen en bewerkingen worden gedaan, zoals het geven van voedings- en meststoffen, ompotten en dergelijke meer om de bloemen, planten en bomen klaar te maken voor de verkoop.

AMENDEMENT Nr. 30

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 68/1 (nieuw)

Een artikel 68/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 68/1. In artikel 4.8.2 van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, wordt punt 2° opgeheven."

VERANTWOORDING

Het schrappen van de valideringsbeslissing inzake as-builtattesten impliceert dat de beroepsmogelijkheid bij de RVvB kan worden opgeheven. Zie hiervoor de toelichting bij de nieuwe sectie 4 in verband met as-builtattest (amendement nr. 20).

AMENDEMENT Nr. 31

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 68/2 (nieuw)

Een artikel 68/2 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 68/2. In artikel 4.8.11 van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de inleidende zin van paragraaf 1 wordt de zinsnede "validerings- of" opgeheven;

2° in paragraaf 1, 1°, wordt de zinsnede "de aanvrager van het as-builtattest, respectievelijk" opgeheven;

3° in paragraaf 1, 2° en 3°, wordt de zinsnede "validerings- of" opgeheven;

4° in de inleidende zin van paragraaf 2 wordt de zinsnede "validerings- of" opgeheven;

5° in paragraaf 2 wordt punt 1° opgeheven."

VERANTWOORDING

Het schrappen van de valideringsbeslissing inzake as-builtattesten impliceert dat de beroepsmogelijkheid bij de RVvB kan worden opgeheven. Zie hiervoor de toelichting bij de nieuwe sectie 4 in verband met as-builtattest (zie ook amendementen nrs. 20 en 31).

AMENDEMENT Nr. 32

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 70

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 70. In artikel 5.1.2, §1, tweede lid, van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 7° wordt het woord "gevalideerde" opgeheven;

2° een punt 13° tot en met 15° worden ingevoegd, die luiden als volgt:

"13° elk projectbesluit als daarin uitspraak wordt gedaan over vergunningsplichtige stedenbouwkundige handelingen of het verkavelen van gronden;

14° elke administratieve beslissing en rechterlijke uitspraak met betrekking tot de projectbesluiten, vermeld in punt 13°, en de identiteit van de personen die beroep aantekenen;

15° het verval van de projectbesluiten, vermeld in punt 13°;"."

VERANTWOORDING

Wat punt 1° betreft:

Het schrappen van de valideringsbeslissing inzake as-builtontesten impliceert dat deze beslissingen nog wel worden opgenomen in het vergunningenregister, maar dat het woord "gevalideerde" wordt opgeheven. Zie hiervoor de toelichting bij de nieuwe sectie 4 in titel IV, hoofdstuk II, van de VCRO in verband met as-builtontest (zie amendement nr. 20).

Wat punt 2° betreft:

Dit is een herneming van waarin reeds voorzien is in het ontwerp van decreet.

AMENDEMENT Nr. 33

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 70/1 (nieuw)

Een artikel 70/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 70/1. In artikel 5.1.6, derde lid, van dezelfde codex, gewijzigd bij het decreet van 4 april 2014, wordt de zinsnede "vermeld in artikel 1.4.3 en 1.4.4," vervangen door de zinsnede "vermeld in de artikelen 1.4.3 en 1.4.9, van deze codex en de artikelen 9/1 en 10 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning"."

VERANTWOORDING

Artikel 5.1.6, derde lid, VCRO bepaalt de ambtenaren van ruimtelijke ordening die een kosteloos uittreksel krijgen uit het plannen- en het vergunningenregister.

De artikelen waarnaar verwezen wordt, gaan over de stedenbouwkundige inspecteurs, belast met taken inzake handhaving, de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaren en (tot 23 februari 2017) de provinciale stedenbouwkundige ambtenaren.

Het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning heeft echter een aantal taken toegewezen aan gewestelijke omgevingsambtenaren. Voorliggend ontwerp van decreet voert de figuur van de provinciale omgevingsambtenaar in. De verwijzing in artikel 5.1.6, derde lid, VCRO moet dan ook hieraan aangepast worden.

Daarnaast is het zo dat het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning de gewestelijke en gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteurs in een aparte afdeling 4 in titel I, hoofdstuk IV, VCRO behandelt onder artikel 1.4.9 VCRO.

Door verwijzing naar dit artikel 1.4.9 VCRO kunnen de stedenbouwkundige inspecteurs van de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden kosteloos een uittreksel krijgen. Ongeacht het niveau zullen alle stedenbouwkundige inspecteurs hetzelfde werk doen (herstelvorderingen) en dienen ze op dezelfde wijze toegang te krijgen tot de nodige documenten.

Ook aan deze wijziging moet artikel 5.1.6 VCRO aangepast worden.

AMENDEMENT Nr. 34

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 71

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 71. Aan artikel 5.2.1, §1, eerste lid, van dezelfde codex, gewijzigd bij de decreten van 25 april 2014 en 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 6° wordt opgeheven;

2° een punt 8° wordt toegevoegd, dat luidt als volgt:

"8° of het onroerend goed het voorwerp uitmaakt van een aanduiding als watergevoelig openruimtegebied conform artikel 5.6.8, §1."."

VERANTWOORDING

Wat punt 1° betreft:

Het schrappen van de valideringsbeslissing inzake as-buittattesten impliceert dat deze beslissingen kunnen worden geschrapt in de bepaling in verband met de informatieplicht van de notaris. Zie hiervoor de toelichting bij de nieuwe sectie 4 in verband met as-buittattest (zie amendement nr. 20).

Wat punt 2° betreft:

Dit is een herneming van waarin reeds voorzien is in het ontwerp van decreet.

AMENDEMENT Nr. 35

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 71/1 (nieuw)

Een artikel 71/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 71/1. In artikel 5.2.3, §2, van dezelfde codex, gewijzigd bij het decreet van 4 april 2014, wordt tussen de zinsnede "op zijn verzoek," en de woorden "voor een instrumenterende ambtenaar" de zinsnede "en in zoverre de bijstelling van de omgevingsvergunning een wijziging van de perceelsconfiguratie, opgelegde lasten of de zakelijke rechten tot gevolg heeft," ingevoegd."

VERANTWOORDING

Een eigenaar van een kavel die begrepen is in een niet-vervallen omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden kan, overeenkomstig artikel 86 van het Omgevingsvergunningsdecreet, gemotiveerd om een bijstelling van deze omgevingsvergunning verzoeken voor het deel dat hij in eigendom heeft.

Wanneer een eigenaar van een kavel een bijstelling van de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden heeft verkregen dan moet, op zijn verzoek, voor een instrumenterende ambtenaar een akte worden verleden van de wijzigingen die werden aangebracht in de verkaveling van de stukken grond of in de lasten van de verkaveling.

Het opstellen van een verkavelingsakte dient als informatieplicht naar de koper en bestaat erin te vermijden dat een verkavelaar een kavel uit een verkaveling verkoopt vooraleer hij de in de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden opgelegde lasten en infrastructuurwerken heeft uitgevoerd of een financiële waarborg heeft gesteld. Eveneens wordt met de overschrijving van de notariële akte op het hypotheekkantoor de nodige ruchtbaarheid gegeven.

In de praktijk blijkt dat een dergelijke akte bij een bijstelling van de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden (eerder: een wijziging van de verkavelingsvergunning) niet altijd wordt opgesteld omwille van de kostprijs en het feit dat dit soms zeer omslachtig is.

Het opstellen van een akte voor een instrumenterende ambtenaar na een bijstelling van de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden waarbij enkel de voorschriften (voor bijvoorbeeld 1 lot) worden gewijzigd zonder dat dit gevolgen heeft voor de perceelsconfiguratie of de zakelijke rechten, is met voorliggende wijziging niet meer noodzakelijk. De informatieplicht naar de koper wordt op dit punt gewaarborgd door de informatie die volgt uit het vergunningenregister.

Een notariële akte dient echter nog steeds te worden opgemaakt in de gevallen waar de bijstelling van de omgevingsvergunning een wijziging van de perceelsconfiguratie, opgelegde lasten of de zakelijke rechten tot gevolg heeft. De verkavelingsakte legt immers het zakenrechtelijk statuut van de verkaveling vast. Indien in voormelde gevallen geen notariële akte meer noodzakelijk zou zijn en niet meer zou dienen te worden overgeschreven op het hypotheekkantoor, heeft dit tot gevolg dat er mogelijks problemen kunnen ontstaan met betrekking tot de tegenstelbaarheid.

AMENDEMENT Nr. 36

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 72

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 72. Aan artikel 5.2.5, eerste lid, van dezelfde codex, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de zinsnede "en of het krachtens artikel 4.2.12, §2, 2°, voor de overdracht verplichte as-builtontest is uitgereikt en gevalideerd," wordt opgeheven;

2° de volgende zin wordt toegevoegd:

"In voorkomend geval wordt ook vermeld of het onroerend goed het voorwerp uitmaakt van een aanduiding als watergevoelig openruimtegebied conform artikel 5.6.8, §1."."

VERANTWOORDING

Wat punt 1° betreft:

Het opheffen van de valideringsbeslissing inzake as-builtontesten impliceert dat deze beslissingen niet langer moeten worden vermeld in de bepaling in verband met de informatieplicht met betrekking tot overeenkomsten. Zie hiervoor de toelichting bij de nieuwe sectie 4 in verband met as-builtontest (zie amendement nr. 20).

Wat punt 2° betreft:

Dit is een herneming van waarin reeds voorzien is in het ontwerp van decreet.

AMENDEMENT Nr. 37

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 73

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 73. In artikel 5.2.6, eerste lid, van dezelfde codex, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 6° wordt opgeheven;

2° een punt 7° wordt toegevoegd, dat luidt als volgt:

"7° of het onroerend goed het voorwerp uitmaakt van een aanduiding als watergevoelig openruimtegebied conform artikel 5.6.8, §1."."

VERANTWOORDING

Wat punt 1° betreft:

Het opheffen van de valideringsbeslissing inzake as-buittattesten impliceert dat deze beslissingen niet langer vermeld moeten worden in de bepaling in verband met de informatieplicht met betrekking tot publiciteit. Zie hiervoor de toelichting bij de nieuwe sectie 4 in verband met as-buittattest (zie amendement nr. 20).

Wat punt 2° betreft:

Dit is een herneming van waarin reeds voorzien is in het ontwerp van decreet.

AMENDEMENT Nr. 38

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 83/1 (nieuw)

Een artikel 83/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 83/1. In artikel 7.4.2 van dezelfde codex, het laatste gewijzigd bij het decreet van 3 februari 2017, wordt de zinsnede "en "kleinhandelszone"" vervangen door de zinsnede ", "kleinhandelszone", "gebied voor kernontwikkeling" en "gebied voor stedelijke ontwikkeling""."

VERANTWOORDING

Uitbreiding van het voor onbestaand houden van de vermeldingen, in aanvullende gewestplanvoorschriften, zoals vermeld in artikel 7.4.2, 4°, VCRO:

Artikel 7.4.2 VCRO voorziet dat bij de toepassing van acht limitatief omschreven bijzondere gewestplanvoorschriften limitatief omschreven onderdelen van de betrokken voorschriften voor onbestaande worden gehouden. Het betreft op heden (1) regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter; (2) lokaal bedrijventerrein met openbaar karakter; (3) transportzone; (4) gebied voor watergebonden bedrijven; (5) gebied voor zeehaven- en watergebonden bedrijven; (6) kantoor- en dienstzone; (7) teleport; en (8) kleinhandelszone.

Als vierde type van voor onbestaande te houden voorschriften, luidt punt 4° van artikel 7.4.2 VCRO als volgt: "4° de vermelding dat de Vlaamse Regering kan bepalen dat een bijzonder plan van aanleg voorafgaand aan de ontwikkeling van dat gebied goedgekeurd dient te worden, of dat het karakter van het terrein, de aard van de activiteiten, de omvang van de bebouwing, het architecturaal karakter, de breedte en de wijze van aanleg van de omringende bufferzone en dergelijke meer, voordat het gebied kan worden ontwikkeld, vastgelegd moeten worden in een bijzonder plan van aanleg en/of een ruimtelijk uitvoeringsplan."

In de betrokken voorschriften is telkens bepaald dat het gebied pas kan ontwikkeld worden nadat een BPA (of RUP) voor het gebied is vastgesteld, terwijl voor heel wat gebieden dergelijke BPA's niet werden goedgekeurd. Bovendien dreigt deze regeling op gespannen voet te staan met de rechten van individuele eigenaars in de betrokken gebieden.

Daarover is in de verantwoording voor artikel 7.4.2 VCRO reeds als volgt overwogen:

"Er zijn varianten van deze vermelding, bijvoorbeeld dat de Vlaamse Regering 'kan' bepalen dat er nog een plan moet worden gemaakt voorafgaand aan de ontwikkeling. Over de eerste variant van deze vermelding sprak de Raad van State, afdeling wetgeving, zich aldus uit in een advies over een gewestplanwijziging in 1998: "In zoverre uit artikel 7 van de bijlage 2 bij het ontwerp voortvloeit dat de uitvoerbaarheid van de nieuwe bestemming afhankelijk wordt van een nog te nemen gemeentelijk initiatief, miskent het de rechten die de betrokken eigenaars, volgens de wet, aan de bepalingen van een gewestplan ontleen". Ook deze clause lijkt dus wettigheidsbezwaren op te roepen."¹²

¹² Parl.St. VI.Parl. 2008-09, nr. 2011/3, p. 55.

Het witboek lijst de verandering “van uitbreiding naar transformatie op basis van ruimtelijk rendement” als één van de tien grote beleidsmatige veranderingen op. Om het ruimtebeslag te verminderen, wenst de Vlaamse decreetgever verdichting van de bestaande bebouwde of stedelijke ruimte te bevorderen. Via verdichting, renovatie en hergebruik binnen bestaande gebieden met ‘harde’ functies, wordt de druk op gebieden met ‘zachte’ functies verminderd. Het witboek moedigt ook aan om te evalueren hoe regelgeving en bestemmingsvoorschriften beter kunnen bewerkstellingen dat niet steeds onbebouwde ruimte wordt aangesneden.

In het kader van de beoogde verhoging van het ruimtelijk rendement komt het gepast voor om ook in de aanvullende gewestplanbestemmingen “gebied voor stedelijke ontwikkeling” en “gebied voor kernontwikkeling” maximale ontwikkelingskansen te bieden, zonder dat daarbij afbreuk gedaan wordt aan het criterium van “goede ruimtelijke ordening” van paragraaf 2 van artikel 4.3.1 VCRO.

Daarom komt het gepast voor om punt 4° van artikel 7.4.2 VCRO uit te breiden tot het aanvullende gewestplanvoorschrift “gebied voor stedelijke ontwikkeling” en “gebied voor kernontwikkeling”. De ontwikkeling van gebieden voor stedelijke ontwikkeling en kernontwikkeling wordt immers tevens afhankelijk gemaakt van de goedkeuring van een BPA of RUP.

Concreet gaat het om de volgende bestaande aanvullende gewestplanvoorschriften voor gebieden voor stedelijke ontwikkeling:

- artikel 2 van het gewestplan Oostende – Middenkust 02;
- artikel 9 van het gewestplan Kortrijk 07;
- artikel 10 van het gewestplan Gentse en Kanaalzone 08;
- artikel 3 van het gewestplan Oudenaarde 03;
- artikel 26 van het gewestplan Antwerpen 14;
- artikel 22 van het gewestplan Hasselt – Genk 19;
- artikel 20 van het gewestplan Limburgs Maasland 20;
- artikel 4 van het gewestplan Leuven 23;
- artikel 20 van het gewestplan Halle – Vilvoorde 25.

De bestemming ‘gebied voor kernontwikkeling’ is enkel in het gewestplan Oudenaarde 03 opgenomen.

De voorgenomen wijziging betreft een validatie met een beperkt karakter. Zij gaat niet verder dan strikt noodzakelijk. De validatie is tevens te verantwoorden in het licht van de rechtszekerheid en gelijkheid ten aanzien van de rechtsonderhorigen. De uitsluiting van gebieden voor stedelijke ontwikkeling en kernontwikkeling van het toepassingsgebied van punt 4° van artikel 4.7.2 VCRO valt, vanuit het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, niet te verantwoorden.

Aldus is het gerechtvaardigd om de bestemmingen ‘gebied voor kernontwikkeling’ en ‘gebied voor stedelijke ontwikkeling’ toe te voegen aan het toepassingsgebied van artikel 7.4.2 VCRO.

Het is onmiskenbaar dat de bestemmingsvoorschriften voor ‘gebied voor kernontwikkeling’ en ‘gebied voor stedelijke ontwikkeling’ potentieel een heel aantal gelijkwaardige bestemmingen mogelijk maken. Deze bestemmingen blijven onverkort van toepassing.

De vrees dat deze bestemming voor een ongebreidelde ontwikkeling zal zorgen, moet worden genuanceerd. Vooreerst is de verantwoordelijkheid en professionalisering op het niveau van het vergunningverlenende bestuur de laatste jaren doorgedreven. Gewestelijke, provinciale en gemeentelijke stedenbouwkundige en omgevingsambtenaren hebben in de praktijk zo goed als allen een vorming als planoloog of stedenbouwkundige.

Zoals gezegd, moet elke vergunningsaanvraag in gebied voor stedelijke ontwikkeling of kernontwikkeling onderworpen worden aan de toets van de goede ruimtelijke ordening in de zin van paragraaf 2 van artikel 4.3.1 VCRO.

Ook een aantal reservegebieden (waarin voorzien voor bijvoorbeeld beperkte industriële uitbreiding of voor ambachtelijke uitbreiding) bevatten een bepaling dat eerst verplicht een bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan op te stellen is. Daarentegen is in deze gebieden nog een grondkleur van toepassing. Deze reservegebieden komen thans dus, onafhankelijk van een verdere vastlegging in een BPA of RUP, reeds principieel voor vergunningverlening in aanmerking.

Anders is het voor het “gebied voor stedelijke ontwikkeling” en het “gebied voor kernontwikkeling”, dat de grondkleur zelf uitmaakt. Het “gebied voor stedelijke ontwikkeling” en het “gebied voor kernontwikkeling” worden daarom mee opgenomen in de bestemmingen die onder de toepassing van artikel 7.4.2 VCRO vallen.

AMENDEMENT Nr. 39

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 84

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 84. In dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 3 februari 2017, wordt een artikel 7.4.2/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 7.4.2/3. §1. De Vlaamse Regering bepaalt uiterlijk op 31 december 2018 welke reservatiestroken die in overdruk zijn afgebakend in gewestplannen of algemene plannen van aanleg, opgeheven worden.

De beslissing kan betrekking hebben op de volledige reservatiestrook of een deel ervan. Ze omvat een cartografische aanduiding.

De beslissing heeft in voorkomend geval tot gevolg dat de rooilijn, vastgesteld voor de opheffen reservatiestrook, van rechtswege als opgeheven beschouwd wordt, met inbegrip van de eventueel geldende achteruitbouwstrook. Het rooilijnplan blijft desgevallend van kracht voor de delen ervan die niet zijn vastgelegd ter realisatie van de geheel of gedeeltelijk opgeheven reservatiestrook.

De beslissing wordt bij uittreksel gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

De Vlaamse Regering kan nadere regels bepalen voor de uitvoering van dit artikel.

§2. Paragraaf 1, derde lid, is van overeenkomstige toepassing op de rooilijnen, vastgelegd voor reservatiestroken die geheel of gedeeltelijk worden opgeheven door een plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan."."

VERANTWOORDING

Voorliggend amendement maakt van de tekst van het voorgestelde artikel 7.4.2/3 VCRO een eerste paragraaf. In deze paragraaf wordt een derde lid ingevoegd.

Daarnaast voegt dit amendement een paragraaf 2 toe aan het ontworpen artikel 7.4.2/3 VCRO.

Op de gewestplannen en de algemene plannen van aanleg zijn in een aantal gevallen reservatiestroken aangeduid (in overdruk), in functie van bepaalde destijds vooropgestelde wegenwerken.

Het ontworpen artikel van het ontwerp van decreet stelt dat de Vlaamse Regering tegen 31 december 2018 dient te bepalen welke reservatiestroken achterhaald zijn en (geheel of gedeeltelijk) opgeheven worden.

De eventueel voor de reservatiestroken vastgelegde rooilijnplannen worden door het ontwerpartikel echter onaangetast gelaten, zelfs na de opheffing van de betrokken reservatiestrook. De betrokken rooilijn en haar eventuele achteruitbouwstrook blijven krachtens de regelgeving een juridisch obstakel voor stedenbouwkundige handelingen. Uitzonderingen zijn mogelijk, maar dan geldt het beginsel van de zogenaamde 'afstand van meerwaarde' bij gebeurlijke onteigeningen.

De eerste wijziging, doorgevoerd met voorliggend amendement, zet deze situatie recht: er wordt bepaald dat de opheffing van een (deel van een) reservatiestrook door de Vlaamse Regering van rechtswege tot gevolg heeft dat de bijhorende rooilijn (inclusief gebeurlijke achteruitbouwstrook) als opgeheven moet worden beschouwd. Eventuele delen van het rooilijnplan die buiten de realisatie van de (eventueel gedeeltelijk) opgeheven reservatiestrook staan, worden door het amendement onverlet gelaten.

De tweede wijziging, doorgevoerd met voorliggend amendement, trekt deze voorgestelde regeling door naar reservatiestroken die reeds vóór de toepassing van artikel 84 van het ontwerp van decreet (dus voor het vooropgestelde besluit van de Vlaamse Regering) opgeheven zijn of worden via een bestemmingsplan. Ook in dat geval moet gelden dat een eventueel voor de reservatiestrook vastgesteld rooi-lijnplan als opgeheven moet worden beschouwd, specifiek voor het deel dat met de opheffing van de reservatiestrook samenhangt.

Het amendement wordt ingegeven door de overweging dat de betrokken rooilijnen geen enkel nut meer dienen eens bij besluit van de Vlaamse Regering of via een planologisch opheffingsbesluit is vastgesteld dat de eertijds vooropgestelde infrastructuurwerken niet gerealiseerd worden. Het amendement kent geen disproportionele gevolgen, nu de betrokken rooi-lijnplannen enkel als opgeheven moeten worden beschouwd voor de delen ervan die samenhangen met opgeheven (delen van) reservatiestroken. Overige onderdelen vormen nog steeds een beoordelingsgrond bij omgevingsvergunningsaanvragen.

Indien door de voorgestelde regeling een onderbreking zou ontstaan in een bestaande rooi-lijn, zal het advies van de wegbeheerder (in beginsel het Agentschap Wegen en Verkeer) bij omgevingsvergunningsaanvragen aangeven welke toekomstige visie tijdens deze overgangssituatie (in afwachting van een correctie) als richtlijn dient te worden gehanteerd.

AMENDEMENT Nr. 40

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 85

In de voorgestelde tekst van artikel 7.4.4/1, in paragraaf 1, eerste lid, de punten 7° tot en met 10° vervangen door de punten 7° tot en met 9°, die luiden als volgt:

*"7° het aantal toegelaten woongelegenheden of bedrijfseenheden per kavel;
8° de toegelaten functies in bebouwbare zones of van bebouwde onroerende goederen;
9° de parkeergelegenheden."*

VERANTWOORDING

De aanduiding van de wegenis is een belangrijk ordeningselement. Het is minder opportuun om hieraan te kunnen wijzigen met de eenvoudige procedure waarin het nieuwe artikel 7.4.4/1 voorziet.

Het punt 7° (wegenis) wordt dan ook opgeheven. Hierdoor schuift de nummering van 8°, 9° en 10° op.

AMENDEMENT Nr. 41

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 85/1 (nieuw)

Een artikel 85/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 85/1. In artikel 7.6.2, §1, derde lid, van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 4 april 2014, wordt punt 2° opgeheven."

VERANTWOORDING

Het schrappen van de valideringsbeslissing inzake as-builtattesten impliceert dat deze beslissingen niet meer moeten worden opgenomen in het vergunningenregister. Zie hiervoor de toelichting bij de nieuwe sectie 4 in verband met as-builtattest (zie amendement nr. 20).

AMENDEMENT Nr. 42

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 88

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 88. Aan titel VII, hoofdstuk VII, van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 3 februari 2017, wordt een artikel 7.7.9 toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 7.7.9. De aanwijzing door de Vlaamse Regering van de ambtenaren van de entiteit, bevoegd voor de uitvoering van de handhavingstaken met betrekking tot de ruimtelijke ordening, op grond van artikel 6.1.5, zoals van toepassing vóór de inwerkingtreding van artikel 20 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, wordt gelijkgesteld met een aanwijzing in artikel 6.2.5/1, §1, eerste lid, 1°, tot aan een andersluidende beslissing van de Vlaamse Regering.

De aanwijzing door de Vlaamse Regering van de ambtenaren van andere entiteiten middels een protocol, op grond van artikel 6.1.5, zoals van toepassing vóór de inwerkingtreding van artikel 20 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, wordt gelijkgesteld met een aanwijzing in artikel 6.2.5/1, §1, eerste lid, 2°, tot aan een andersluidende beslissing van de Vlaamse Regering.

De aanwijzing door de gouverneur van personeelsleden van een gemeente of van een intergemeentelijk samenwerkingsverband op grond van artikel 6.1.5 zoals van toepassing vóór de inwerkingtreding van artikel 20 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, wordt gelijkgesteld met een aanwijzing in artikel 6.2.5/1, §1, eerste lid, 3° en 4°, tot aan een andersluidende beslissing van het college van burgemeester en schepenen."

VERANTWOORDING

In artikel 88 is thans in een overgangsregeling voorzien voor de huidige verbalisanten van de lokale overheden of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, die vóór de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, door de gouverneur werden aangewezen. Het gaat erom de continuïteit te kunnen garanderen en niet nodeloos dezelfde handhavingsambtenaren opnieuw te moeten aanwijzen. Deze regeling blijft behouden in het derde lid.

Er wordt in gelijkaardige overgangsbepalingen voorzien voor de gewestelijke ambtenaren. Voor de reeds aangewezen gewestelijke verbalisanten op grond van artikel 6.1.5 VCRO, binnen en buiten de eigen entiteit, was in het voorbije jaar nog een overgangsregeling voorzien in het besluit van de Vlaamse Regering van 15 juli 2016 tot wijziging van diverse besluiten wat betreft de integratie van de opdrachten van het Agentschap Inspectie RWO (Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed) in het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie en in het Agentschap Wonen-Vlaanderen, alsook betreffende de begrotingsfondsen. Aangezien thans de verschillende bevoegdheden inzake verbalisering worden gebundeld in een 'nieuwe figuur, met name 'de verbalisant ruimtelijke ordening', is het nodig om decretaal in een overgangsregeling te voorzien opdat de continuïteit van de vaststellingen uitgevoerd in hoofde van deze nieuwe figuur kan gegarandeerd worden. De bevoegdheid tot aanwijzing ligt bij de Vlaamse Regering (lees, haar gedelegeerde) en de eerder aangewezen ambtenaren behouden dit zolang er geen andere beslissing komt.

Het is in die optiek ook nodig om bij wijze van overgangsmaatregel te voorzien dat de bestaande protocollen behouden blijven tot zij worden vervangen en dat de ambtenaren die op datum van de inwerkingtreding bevoegd waren om op basis van een bestaand protocol op te treden, zoals bijvoorbeeld bij het Agentschap Natuur en Bos (ANB), dit ook kunnen blijven verderzetten.

AMENDEMENT Nr. 43

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 88/1 (nieuw)

Aan hoofdstuk 7 een artikel 88/1 toevoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 88/1. Aan titel VII, hoofdstuk VII, van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 3 februari 2017, wordt een artikel 7.7.10 toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 7.7.10. De aanstelling als gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op grond van artikel 1.4.3, eerste lid, 1°, zoals van kracht voor de inwerkingtreding van artikel 20 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, wordt voor de lopende duurtijd van deze aanstelling gelijkgesteld met de aanwijzing als verbalisant ruimtelijke ordening, bedoeld in artikel 6.2.5/1, §1, eerste lid, 1°. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur behoudt voor de lopende duurtijd van deze aanstelling de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, die hij eerder verkreeg op grond van artikel 6.1.5, vierde lid, zoals van kracht voor de inwerkingtreding van artikel 20 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, behoudens een andersluidende beslissing van de Vlaamse Regering tot beëindiging van de aanstelling.

De aanstelling als gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op grond van artikel 1.4.3, eerste lid, 1°, zoals van kracht voor de inwerkingtreding van artikel 6 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, wordt voor de lopende duurtijd van deze aanstelling gelijkgesteld met de aanstelling als gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, bedoeld in artikel 1.4.9, tweede lid, behoudens een andersluidende beslissing van de Vlaamse Regering tot beëindiging van deze aanstelling."

VERANTWOORDING

In dezelfde zin als in artikel 88 wordt in een overgangsmaatregel voorzien voor de thans aangestelde gewestelijke stedenbouwkundige inspecteurs (GSI's) die, op grond van het vierde lid van artikel 6.1.5, decretaal de hoedanigheid hebben van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings.

De aanstelling als officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, onder de nieuwe verbalisanten ruimtelijke ordening, kan immers pas gebeuren vanaf de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning en dan meer bepaald vanaf de aanstelling van de verbalisanten ruimtelijke ordening, nieuwe stijl. Dit wil zeggen dat er in een overgangsperiode moet worden voorzien om hiaten op te vangen (eerste lid).

De bestaande aanstelling als GSI loopt in principe uiterlijk tot 1 december 2018 (zie besluit van de administrateur-generaal van 12 november 2012, Belgisch Staatsblad van 29 november 2012). Er wordt wel voorzien dat tijdens de nog lopende periode een andersluidende beslissing kan genomen worden, wat wil zeggen dat deze bevoegdheid ook eerder kan beëindigd worden. Opdat hun bevoegdheden in deze overgangsfase de volledige lading zouden dekken, wordt ook daarvoor decretaal een overgangsbepaling ingeschreven (tweede lid).

AMENDEMENT Nr. 44

voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters, Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens

Artikel 88/2 (nieuw)

Een artikel 88/2 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 88/2. Aan titel VII, hoofdstuk VII, van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 3 februari 2017, wordt een artikel 7.7.11 toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 7.7.11. De zetelende leden van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, worden op de dag van de inwerkingtreding van artikel 61 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, van rechtswege bekleed met een mandaat in de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering, behoudens indien zij daar uitdrukkelijk van afzien. In dat geval wordt voor het openstaande mandaat een specifieke oproep tot de kandidaten georganiseerd.

In afwijking van artikel 6.3.9, §1, hebben de mandaten vermeld in het eerste lid, een duurtijd tot en met 24 juli 2020. Enkel de leden die worden aangeduid op grond van een specifieke oproep tot kandidaten worden aangeduid voor een volle en hernieuwbare termijn van vijf jaar."."

VERANTWOORDING

Artikel 61 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning voorziet dat de naam van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid wordt gewijzigd in de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering.

In principe oefenen de leden ervan, die bij besluit van de Vlaamse Regering zijn aangewezen tot 24 juli 2020, van rechtswege hun mandaat verder uit in het hernoemd orgaan.

Om iedere discussie uit te sluiten en te vermijden dat partijen voor de rechter de rechtsgeldige samenstelling van de hoge raad in het raam van een concreet hersteldossier betwisten, is het aangewezen hierin uitdrukkelijk te voorzien.

Dit is de strekking van het amendement. De bepaling is identiek aan artikel 79 van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid waarbij ook al eenzelfde rechtsovergang zonder problemen is geschied.

AMENDEMENT Nr. 45

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 94

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 94. In artikel 5 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 15 juli 2016, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan punt 1° wordt een punt e) toegevoegd, dat luidt als volgt:

"e) vergunningsplichtige wijzigingen van de vegetatie, vermeld in artikel 9bis, §7, en artikel 13, §4 en §5, van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu.";

2° in punt 2° wordt tussen de zinsnede "vermeld in artikel 4.2.2" en de zinsnede "van de VCRO" de zinsnede "en artikel 4.2.4" ingevoegd."

VERANTWOORDING

Wat punt 1° betreft:

Hiermee wordt de wijziging hernomen waarin reeds voorzien is in het ontwerp van decreet.

Wat punt 2° betreft:

Artikel 5, 2°, a), van het Omgevingsvergunningsdecreet stelt dat het decreet van toepassing is op projecten die onderworpen zijn aan de meldingsplicht voor het uitvoeren van stedenbouwkundige handelingen als vermeld in artikel 4.2.2 van de VCRO.

Artikel 4.2.2 VCRO handelt echter alleen over de handelingen waarvoor de Vlaamse Regering bepaalt dat de vergunningsplicht vervangen wordt door de meldingsplicht en die dus opgenomen zijn in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 betreffende de meldingsplichtige handelingen ter uitvoering van de VCRO.

Artikel 111 van het Omgevingsvergunningsdecreet stelt dat de bevoegde overheid nagaat of de gemelde handelingen meldingsplichtig zijn of niet verboden bij of krachtens paragraaf 1 van artikel 4.2.2 VCRO.

De meldingsplicht voor zorgwonen (en het beëindigen ervan) is echter geregeld in artikel 4.2.4 VCRO. Het Omgevingsvergunningsdecreet bevat nergens een verwijzing naar artikel 4.2.4 VCRO waardoor de procedure van dit decreet niet van toepassing is op de meldingen inzake zorgwonen. Daarentegen is in de VCRO de meldingsprocedure opgeheven.

Om deze redenen wordt de meldingsplicht inzake zorgwonen uitdrukkelijk toegevoegd aan het toepassingsgebied van de omgevingsvergunning, alsook in de beoordeling of een gemelde handeling daadwerkelijk meldingsplichtig is en niet verboden is.

Voorliggend decreet voorziet dat de vervalregeling, zoals deze van toepassing is op afgeleverde vergunningen, naar analogie van toepassing is op de meldingsakte.

Dit impliceert dat het effectief bewonen door de zorgbehoevende (de activiteit, vallend onder de definitie van handelingen in punt 7° van artikel 1.1.2 VCRO), binnen de twee jaar na datum van de meldingsakte moet gebeuren.

■

AMENDEMENT Nr. 46

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 97

Dit artikel schrappen.

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet (amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moet ook bovenvermeld artikel 97 van het ontwerp van decreet geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 47

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 98

Dit artikel schrappen.

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet (amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moet ook bovenvermeld artikel 98 van het ontwerp van decreet geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 48

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 99

Dit artikel schrappen.

VERANTWOORDING

Zoals reeds aangegeven wordt in de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet dient een overheid alle mogelijke inspanningen te leveren om beslissingen binnen een voorop vastgelegde termijn te treffen.

Uit monitoring blijkt ook dat de vergunningverlenende overheden deze doelstelling ook effectief nastreven (slechts 0,27 procent stilzwijgende weigeringen), wat wordt bevestigd in het advies van de VVP en het advies van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG).

Gelet op dit zeer lage cijfer lijkt het dan ook weinig zinvol om een sanctiesysteem in te voeren dat slechts in een zeer beperkt aantal gevallen toegepast zou worden.

Daarnaast is het ook zo dat vanaf 1 januari 2018 alle overheden de nieuwe procedure inzake omgevingsvergunning moeten toepassen, met inbegrip van de digitale behandeling van de aanvragen.

Gelet op de problemen die er momenteel zijn met de digitale afhandeling van aanvragen, lijkt het niet altijd haalbaar voor bevoegde overheden om de decretaal vastgelegde behandelingstermijnen te respecteren. Een bestraffing van deze overheden met dwangsommen en eenmalige boetes, lijkt dan ook voorbarig. Bovendien zou de digitale afhandeling het respecteren van de beslissingstermijnen moeten faciliteren.

AMENDEMENT Nr. 49

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 100

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 100. In artikel 15 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 2, eerste lid, wordt vervangen door de volgende twee leden:

"Van een vergunningsaanvraag voor de verandering van een ingedeelde inrichting of activiteit, met uitzondering van de splitsing van een ingedeelde inrichting of activiteit, wordt kennisgenomen en wordt er een beslissing genomen door de overheid die overeenkomstig paragraaf 1 bevoegd is voor het project waartoe de ingedeelde inrichting of activiteit behoort na verandering.

Van een vergunningsaanvraag voor de splitsing van een ingedeelde inrichting of activiteit wordt kennisgenomen en wordt er een beslissing genomen door de overheid die overeenkomstig paragraaf 1 bevoegd is voor het project waartoe de ingedeelde inrichting of activiteit behoort voor de splitsing."

2° paragraaf 3 wordt vervangen door wat volgt:

"§3. Voor de toepassing van de paragrafen 1 en 2 wordt als project beschouwd het geheel dat een bouwtechnisch en functioneel geheel vormt en waarbij in voorkomend geval de exploitatie een samenhangend technisch geheel vormt.

Een bedrijfswoning vormt samen met de bijhorende bedrijfsgebouwen één project."

3° in paragraaf 4, eerste lid, wordt de zinsnede ", vermeld in paragraaf 3 en artikel 79, vierde lid," opgeheven."

VERANTWOORDING

De regeling van veranderingen die al dan niet leiden tot het afsplitsen van een deel van een project (een opzichzelfstaand project) met een andere bevoegde overheid tot gevolg, is zeer complex, wordt vaak verschillend geïnterpreteerd en leidt nu reeds tot te veel discussies. Daarom wordt er geopteerd voor een eenvoudige regeling met alleen voor de ingedeelde inrichtingen of activiteiten de mogelijkheid om na een procedure tot splitsen van de ingedeelde inrichting of activiteit eventueel bij een andere bevoegde overheid terecht te komen.

Hiertoe wordt de definitie van het veranderen van een ingedeelde inrichting of activiteit uitgebreid met het splitsen van een ingedeelde inrichting of activiteit (zie amendement met betrekking tot artikel 5.1.1, 12°, van het DABM (amendement nr. 4)).

Milieuvergunningen kennen vandaag de dag al nieuwe inrichtingen en activiteiten en veranderingen van bestaande inrichtingen en activiteiten.

Binnen de regelgeving ruimtelijke ordening is het begrip 'verandering' tot op heden niet gekend. Elke stedenbouwkundige aanvraag strekt immers tot het veranderen van de bestaande toestand.

Daarom beperken we de huidige regeling met betrekking tot veranderingen enerzijds tot de exploitatie van ingedeelde inrichtingen en activiteiten. Anderzijds moet ook gekeken worden naar de toestand na verandering.

Deze wijziging houdt in dat:

- voor de behandeling van een verandering van een ingedeelde inrichting of activiteit van de tweede klasse waardoor de ingedeelde inrichting of activiteit in de eerste klasse wordt ingedeeld, de deputatie bevoegd is. Voor de behandeling van een verandering van een ingedeelde inrichting of activiteit van de eerste klasse waardoor de ingedeelde inrichting of activiteit in de tweede klasse wordt ingedeeld, is het college bevoegd;
- bij een verandering van een ingedeelde inrichting of activiteit die gepaard gaat met stedenbouwkundige handelingen, dient naar beide aspecten gekeken te worden:
 - a) een verandering van een klasse 2 ingedeelde inrichting of activiteit waardoor die naar klasse 1 overgaat, gecombineerd met de aanleg van een gewestweg (Vlaams project) wordt behandeld door de Vlaamse Regering;
 - b) een verandering van een klasse 2 ingedeelde inrichting of activiteit waardoor die naar klasse 1 overgaat, gecombineerd met de aanleg van een gemeenteweg wordt behandeld door de deputatie.

Dit komt neer op het bijna volledig schrappen van de complexe regeling van paragraaf 3. Hierdoor wordt de regeling dat een verandering in bepaalde gevallen een opzichzelfstaand project kan zijn, losgelaten.

Iedere aanvraag van stedenbouwkundige handelingen wordt als de aanvraag van een nieuw project beschouwd. De bevoegdheidsregels vermeld in paragraaf 1 moeten dus toegepast worden op de aanvraag.

Bij ingedeelde inrichtingen of activiteiten zijn veranderingen wel mogelijk. Het is hierbij van belang dat niet het aangevraagde bepalend is voor de bevoegdheid, maar wel het grotere geheel waar de aanvraag verandering wil aan brengen.

Een paar voorbeelden om de gevolgen te illustreren:

Bedrijfsverzamelgebouw

Het project betreft de oprichting van een bedrijfsverzamelgebouw waarin zowel een klasse 1-bedrijf als een klasse 2-bedrijf komen.

Bevoegde overheid is in dit geval de deputatie (klasse 1-bedrijf).

Stel het klasse 2-bedrijf wil een verandering aan zijn ingedeelde inrichting, maar blijft klasse 2. Het klasse 2-bedrijf vraagt zijn vergunning voor de exploitatie bij de deputatie aan. Het project waartoe de ingedeelde inrichting of activiteit behoort na verandering is immers het bedrijfsverzamelgebouw. De ingedeelde inrichting of activiteit kan niet bouwtechnisch los worden gezien van de rest van het gebouw (en dus het project).

Om van een apart project te kunnen spreken moet het een op zichzelf staande ingedeelde inrichting of activiteit zijn, en moet het project zowel bouwtechnisch als functioneel kunnen afgesplitst worden.

Werven

Een werf (een ingedeelde inrichting of activiteit klasse 2) zonder stedenbouwkundige handelingen wordt aangevraagd bij een reeds eerder vergunde gewestweg (zonder ingedeelde inrichting of activiteit). Een werf bij een gewestweg is een Vlaams project (zie toelichting bij de Vlaamse lijst).

Ze wordt dus bij Vlaanderen aangevraagd en niet bij het college van burgemeester en schepenen.

De aanvraag zal in dat geval de werf betreffen, en niet de – reeds vergunde – gewestweg.

Windturbines

Een aantal windturbines van 1500 kilowatt (kW of meer binnen de grenzen van de zeehaven van Oostende zijn vergund, maar nog niet gebouwd.

Voor men met de uitvoering begint blijkt bronbemaling voor aanleg nodig.

De bronbemaling is een aanhorigheid bij de windturbines. Een aanvraag voor een werf moet dus ook bij de Vlaamse Regering ingediend worden.

Grootschalig project

Punt 19° van de Vlaamse lijst luidt: "19° aanvragen met betrekking tot gebouwen of gebouwencomplexen met een totale nuttige vloeroppervlakte, met uitsluiting van de nuttige vloeroppervlakte met de functies wonen, landbouw in de ruime zin en industrie en bedrijvigheid, van minstens 50.000 m², gelegen buiten gemeenten met meer dan 200.000 inwoners".

Op de vergunde parking van een grootschalig winkelcentrum dat een Vlaams project is, wordt een fast-foodrestaurant opgericht.

Het fast-foodrestaurant is een aparte ingedeelde inrichting en het gebouw is bouwtechnisch afsplitsbaar (want vrijstaand).

Toch maakt het restaurant door de bouw op de parking van het Vlaams project deel uit van een gebouwencomplex dat op de Vlaamse lijst is opgenomen. De aanvraag voor het restaurant wordt bij de Vlaamse Regering (of de gewestelijke omgevingsambtenaar) ingediend.

Op een braakliggend stuk grond naast een grootschalig winkelcentrum dat een Vlaams project is, wordt een benzinestation opgericht. Het krijgt een aparte in- en uitrit van het winkelcentrum. Het braakliggend stuk grond is van dezelfde eigenaar als het winkelcentrum.

Het benzinestation is een aparte ingedeelde inrichting en het gebouw is bouwtechnisch afsplitsbaar (want vrijstaand). Daarnaast is het goed ook functioneel afsplitsbaar van het geheel.

De aanvraag voor het restaurant is geen Vlaams project. Ze wordt bij het college van burgemeester en schepenen ingediend. De eigendomssituatie van de gronden is irrelevant bij de bepaling van de bevoegde overheid.

Betoncentrale bij aanleg van een autosnelweg

Als bij het aanvragen van de autosnelweg duidelijk is waar de betoncentrale dient te komen en geëxploiteerd zal worden, zal deze deel moeten uitmaken van de aanvraag.

Wordt daarentegen pas bij de aanleg van de weg, dus nadat de vergunning voor de stedenbouwkundige handeling van de aanleg verleend werd, duidelijk waar de betoncentrale opgericht en geëxploiteerd moet worden, zal deze voorwerp uitmaken van een afzonderlijke vergunningsaanvraag. In dat geval moet de tijdelijke exploitatie van een betoncentrale aangevraagd worden samen met de tijdelijke bouw ervan.

Daar het in beide voorbeelden gaat over een autosnelweg (of zijn aanhorigheden), zal de aanvraag op Vlaams niveau ingediend moeten worden.

AMENDEMENT Nr. 50

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 100/1 (nieuw)

Een artikel 100/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 100/1. In artikel 18 van hetzelfde decreet wordt tussen het tweede lid en het derde lid een nieuw lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

"De verplichting tot gezamenlijke indiening, vermeld in het tweede lid, geldt niet voor het aanvragen van een omgevingsvergunning voor een project enerzijds, en voor het aanvragen van een omgevingsvergunning die alleen nodig is tijdens de uitvoeringsfase van het project anderzijds."."

VERANTWOORDING

Op het ogenblik dat een aanvraag wordt ingediend voor de aanleg van een weg of de bouw van een gebouw, is doorgaans de aannemer nog niet bekend. Vaak is het deze aannemer die de uitvoeringswijze van vergunde handelingen bepaalt. Zo bepaalt de aannemer of hij beton aankoopt bij een bestaande, vergunde leverancier, dan wel of hij zijn eigen betoncentrale wil plaatsen. Ook bepaalt de aannemer waar hij met de uitgegraven grond of de aan te voeren grond blijft. De door de aannemer gekozen uitvoeringswijze heeft ook invloed op het al dan niet nodig zijn van een bemaling en op de grootte ervan.

Als geëist wordt dat al deze gegevens over uitvoeringswijze reeds bepaald worden bij de aanvraag van de stedenbouwkundige handelingen, dan blokkeert de vergunningverlening.

Het was ook niet de bedoeling van de decreetgever om te eisen dat de uitvoeringswijze volledig samen met de stedenbouwkundige handelingen zou worden aangevraagd. Alle voorbeelden die werden gegeven (bouw en exploitatie van stallen; bouw en exploitatie van zwembad) hadden immers betrekking op de exploitatiefase.

Als voor de uitvoeringsfase (bijvoorbeeld de betoncentrale voor de uitvoering van de weg) zowel een vergunning in toepassing van de VCRO als de DABM nodig is, dan dienen deze wel gezamenlijk te worden aangevraagd.

Dit amendement wil dat verduidelijken.

Als bij MER-plichtige werken de uitvoeringswijze (in toepassing van de MER-richtlijnen) wel essentieel is in de beoordeling van de (milieu)hinder, dan is het aangewezen dat de aanvraag voor het project wel zo veel als mogelijk de uitvoeringswijze regelt.

AMENDEMENT Nr. 51

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 104

Een punt 3°/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"3°/1 aan paragraaf 1 wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De gemeentelijke omgevingsambtenaar stelt dit verslag ter beschikking van het college van burgemeester en schepenen uiterlijk tien dagen voor het verstrijken van de vastgestelde of in voorkomend geval verlengde beslissingstermijn. Het college van burgemeester en schepenen geeft in haar motivering van de beslissing aan op welke wijze rekening wordt gehouden met het verslag. Als geen verslag wordt uitgebracht binnen de vastgestelde of in voorkomend geval verlengde termijn, kan het college van burgemeester en schepenen aan de vereiste van een verslag voorbijgaan."/>

VERANTWOORDING

Artikel 29 van het Omgevingsvergunningendecreet bevat de verplichting voor de gemeentelijke omgevingsambtenaar om voor elke beslissing over een vergunningsaanvraag een verslag op te maken (tenzij een advies van een omgevingsvergunningscommissie vereist is, zie andere wijzigingen aan dit artikel 29).

Dit verslag toetst de aanvraag, in voorkomend geval, aan de beoordelingsgronden bepaald bij of krachtens:

1° titel IV van de VCRO;

2° titel V van het DABM;

3° het decreet van 15 juli betreffende het integraal handelsvestigingsbeleid¹³;

4° het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu¹⁴.

Het verslag omvat in voorkomend geval een voorstel van antwoord op de tijdens het eventuele openbaar onderzoek ingediende standpunten, opmerkingen en bezwaren.

Het decreet voorziet echter niet in een regeling in het geval de gemeentelijke omgevingsambtenaar zou weigeren om een verslag op te maken.

Zo is bijvoorbeeld niet mogelijk dat het college van burgemeester en schepenen of de gemeenteraad dit verslag opmaakt. Noch het college, noch de gemeenteraad kunnen plaatsvervangend optreden voor de gemeentelijke omgevingsambtenaar.

Zonder verslag van de gemeentelijke omgevingsambtenaar kan het college echter ook niet rechtsgeldig een beslissing nemen.

Voorliggend voorstel bestaat erin dat er in een termijn voorzien wordt waarbinnen de gemeentelijke omgevingsambtenaar het verslag dient op te maken en aan het college te bezorgen. Bezorgt deze omgevingsambtenaar geen verslag, dan kan het college aan de verslagvereiste voorbijgaan.

Conform artikel 48 van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning moet de beslissing over de vergunningsaanvraag onder andere een verwijzing naar de aard van de standpunten, opmerkingen en bezwaren die zijn ingediend tijdens het openbaar onderzoek in de aanleg in kwestie, en de wijze waarop daarmee werd omgegaan bevatten en een motivering van de beslissing, onder meer rekening houdend met de beoordelingsgronden, vermeld in titel IV van de VCRO en titel V van het DABM.¹⁵

¹³ Vanaf 1 januari 2018.

¹⁴ Vanaf 1 januari 2018, zie de door voorliggend ontwerp van decreet beoogde integratie.

¹⁵ De wijzigingen aan voorliggend decreet vereisen een aanpassing van het uitvoeringsbesluit van 27 november 2015.

Aangezien artikel 104 van het ontwerp van decreet aan artikel 29 van het Omgevingsvergunningsdecreet een paragraaf 2 toevoegt, die bepaalt dat paragraaf 1 van artikel 29 van het Omgevingsvergunningsdecreet van overeenkomstige toepassing is op de deputatie en de provinciale omgevingsambtenaar, wordt de regeling ingeval van het ontbreken van een verslag ook daar van toepassing.

AMENDEMENT Nr. 52

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 106

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 106. Aan artikel 32, §3, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "hetzij na de ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten" toegevoegd."

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet (amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moet ook punt 2° van bovenvermeld artikel 106 van het ontwerp van decreet geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 53

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 106/1 (nieuw)

Een artikel 106/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 106/1. In artikel 37 van hetzelfde decreet wordt tussen het tweede lid en het derde lid een nieuw lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

"De verplichting tot gezamenlijke indiening, vermeld in het tweede lid, geldt niet voor het aanvragen van een omgevingsvergunning voor een project enerzijds, en voor het aanvragen van een omgevingsvergunning die enkel nodig is tijdens de uitvoeringsfase van het project anderzijds."

VERANTWOORDING

Zie de toelichting bij het amendement dat artikel 18 van het Omgevingsvergunningsdecreet wijzigt (amendement nr. 50). In de wijziging die daar doorgevoerd wordt in de gewone procedure, wordt ook voorzien in de vereenvoudigde procedure.

AMENDEMENT Nr. 54

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 111

Een punt 2°/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"2°/1 aan paragraaf 1 wordt een lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De gemeentelijke omgevingsambtenaar stelt dit verslag ter beschikking van het college van burgemeester en schepenen uiterlijk tien dagen voor het verstrijken van de vastgestelde of in voorkomend geval verlengde beslissingstermijn. Het college van burgemeester en schepenen geeft in haar motivering van de beslissing aan op welke wijze rekening wordt gehouden met het verslag. Als geen verslag wordt uitgebracht binnen de vastgestelde termijn, kan het college van burgemeester en schepenen aan de vereiste van een verslag voorbijgaan."/;

VERANTWOORDING

Artikel 44 van het Omgevingsvergunningsdecreet bevat de verplichting voor de gemeentelijke omgevingsambtenaar om voor elke beslissing over een vergunningsaanvraag een verslag op te maken.

Dit verslag toetst de aanvraag, in voorkomend geval, aan de beoordelingsgronden bepaald bij of krachtens:

1° titel IV van de VCRO;

2° titel V van het DABM;

3° het decreet van 15 juli betreffende het integraal handelsvestigingsbeleid¹⁶;

4° het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu¹⁷.

Het decreet voorziet echter niet in een regeling in het geval de gemeentelijke omgevingsambtenaar zou weigeren om een verslag op te maken.

Zo is bijvoorbeeld niet mogelijk dat het college van burgemeester en schepenen of de gemeenteraad dit verslag opmaakt. Noch het college, noch de gemeenteraad kunnen plaatsvervangend optreden voor de gemeentelijke omgevingsambtenaar.

Zonder verslag van de gemeentelijke omgevingsambtenaar kan het college echter ook niet rechtsgeldig een beslissing nemen.

Voorliggend voorstel bestaat erin dat er in een termijn voorzien wordt waarbinnen de gemeentelijke omgevingsambtenaar het verslag dient op te maken en aan het college te bezorgen. Bezorgt deze omgevingsambtenaar geen verslag, dan kan het college aan de verslagvereiste voorbijgaan.

Conform artikel 48 van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning moet de beslissing over de vergunningsaanvraag een motivering bevatten van de beslissing, onder meer rekening houdend met de beoordelingsgronden, vermeld in titel IV van de VCRO en titel V van het DABM.¹⁸

Aangezien artikel 111 van het ontwerp van decreet aan artikel 44 van het Omgevingsvergunningsdecreet een paragraaf 2 toevoegt dat bepaalt dat paragraaf 1 van overeenkomstige toepassing is op de deputatie en de provinciale omgevingsambtenaar, wordt de regeling ingeval van het ontbreken van een verslag ook daar van toepassing.

¹⁶ Vanaf 1 januari 2018.

¹⁷ Vanaf 1 januari 2018, zie de door voorliggend ontwerp van decreet beoogde integratie.

¹⁸ De wijzigingen aan voorliggend decreet vereisen een aanpassing van het uitvoeringsbesluit van 27 november 2015.

AMENDEMENT Nr. 55

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 113

Dit artikel vervangen door wat volgt:

*"Art. 113. Aan artikel 46, §1, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt de zinsne-
de "hetzij na de ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten" toege-
voegd."*

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslis-
singstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van
het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het
Omgevingsvergunningsdecreet (amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moet ook punt 2° van bovenvermeld artikel 113 van het ontwerp van decreet
geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 56

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 115

**In de onder punt 2° voorgestelde tekst, op de derde regel, tussen de
woorden "openbaar onderzoek een" en de woorden "standpunt, opmerking of
bezwaar" het woord "gemotiveerd" invoegen.**

VERANTWOORDING

Artikel 115, 2°, voorziet in de invoeging van een tweede lid in artikel 53 van het Omgevings-
vergunningsdecreet. Deze wijziging houdt in dat het betrokken publiek een 'standpunt, opmerking, of
bezwaar' moet hebben ingediend om naderhand nog een beroep te kunnen instellen.

De bij het ontwerp van decreet gevoegde memorie van toelichting stelt daarover bij de bespreking
van het advies van de Boerenbond, het Vlaams netwerk van ondernemingen (Voka) en de Unie van
Zelfstandige Ondernemingen (Unizo) (in de schoot van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen
(Minaraad)): "Uit deze bewoordingen blijkt dat het moet gaan om inhoudelijk bezwaren en geen louter
pro forma bezwaar."

Hieruit blijkt reeds dat het de bedoeling is dat pro forma bezwaren het beroepsrecht niet kunnen vrijwa-
ren. Deze bedoeling blijkt echter niet met zoveel woorden uit de voorgestelde wijziging. Omdat de kans
evenwel groot is dat met de nieuwe regeling toch pro forma bezwaren zullen worden ingediend (loutere
vrijwaring van het recht om in beroep te kunnen gaan) en de decretale tekst zelf hierover niet expliciet
genoeg is, is het wenselijk artikel 115 in die zin aan te vullen.

Met 'gemotiveerd' wordt bedoeld dat louter pro forma bezwaren (in de zin van: 'ik dien bezwaar in (om
mijn recht op in beroep te gaan te vrijwaren)' niet in aanmerking komen. Een minimale toelichting om-
trent de inhoudelijke bezwaren is dus vereist om later een ontvankelijk beroep te kunnen aantekenen.

AMENDEMENT Nr. 57

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 120

Aan de voorgestelde tekst een derde lid toevoegen, dat luidt als volgt:

"De provinciale omgevingsambtenaar stelt dit verslag ter beschikking van de deputatie uiterlijk tien dagen voor het verstrijken van de vastgestelde of in voorkomend geval verlengde beslissingstermijn. De deputatie geeft in haar motivering van de beslissing aan op welke wijze rekening wordt gehouden met het verslag. Als geen verslag wordt uitgebracht binnen de vastgestelde of in voorkomend geval verlengde termijn, kan de deputatie aan de vereiste van een verslag voorbijgaan."

VERANTWOORDING

Het nieuwe artikel 63/1 van het Omgevingsvergunningsdecreet bevat de verplichting voor de provinciale omgevingsambtenaar om voor elke beslissing over een vergunningsaanvraag een verslag op te maken.

Het ontwerp voorziet echter niet in een regeling in het geval de provinciale omgevingsambtenaar zou weigeren om een verslag op te maken.

Zonder verslag van de provinciale omgevingsambtenaar kan de deputatie echter ook niet rechtsgeldig een beslissing nemen.

Voorliggend voorstel bestaat erin dat er in een termijn voorzien wordt waarbinnen de provinciale omgevingsambtenaar het verslag dient op te maken en aan de deputatie te bezorgen. Bezorgt deze omgevingsambtenaar geen verslag, dan kan de deputatie aan de verslagvereiste voorbijgaan.

Deze regeling is analoog aan deze voor de opmaak van een verslag door de gemeentelijke omgevingsambtenaar (zie wijziging aan artikelen 29 en 44 Omgevingsvergunningsdecreet (amendementen nr. 51 en 54)).

AMENDEMENT Nr. 58

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 121

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 121. Aan artikel 66, §3, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "hetzij na de ontvangst van de ontbrekende gegevens of documenten, waarbij de meest recente datum geldt" toegevoegd."

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet (amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moet ook punt 2° van bovenvermeld artikel 121 van het ontwerp van decreet geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 59

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 123

Dit artikel schrappen.

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet (amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moet ook bovenvermeld artikel 123 van het ontwerp van decreet geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 60

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 126/1 (nieuw)

Een artikel 126/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 126/1. In artikel 79 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid wordt de zinsnede "overeenkomstig artikel 15" vervangen door de woorden "voor de overdracht";

2° in het derde lid worden de woorden "of opgesplitst in verschillende vergunningsbesluiten" opgeheven;

3° het vierde lid wordt opgeheven."

VERANTWOORDING

Het huidige artikel 79 van het Omgevingsvergunningsdecreet maakt een gedeeltelijke overdracht van de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit mogelijk met een eenvoudige melding. Dit kwam neer op het toelaten van splitsingen via melding.

Dit kan echter soms ongewenst zijn of ongewenste gevolgen hebben. Zo kan de overdracht van een gedeelte van een bedrijf met zich meebrengen dat de geldende afstandsregels vervat in het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM) worden overtreden. Ook kan de overdracht enkel een papieren overdracht zijn om via 'saucissonering' op artificiële wijze onder bepaalde drempels te vallen.

Bovendien is de melding van de overdracht geregeld in hoofdstuk 5. Kenmerken van een omgevingsvergunning, en niet in hoofdstuk 10. Meldingen. Dit heeft als consequentie dat de decretaal uitgewerkte procedure niet van toepassing is op de melding van de overdracht. Of, met andere woorden, de bevoegde overheid kan niet anders dan akte te nemen van de melding zonder aan de meldingsakte voorwaarden te kunnen verbinden.

Daarom is het niet wenselijk dat een splitsing met een eenvoudige melding kan, aangezien dit een invloed kan hebben op de milieureglementering. Door in artikel 5.1.1 van het DABM de definitie van veranderen aan te vullen met het splitsen van een ingedeelde inrichting of activiteit, wordt een splitsing vergunningsplichtig. Hierdoor krijgt de bevoegde overheid de kans om er zich inhoudelijk over uit te spreken.

Een volledige overdracht van een ingedeelde inrichting of activiteit kan wel via eenvoudige melding. Een gedeeltelijke overdracht kan ook als hieronder niet de splitsing in meerdere ingedeelde inrichtingen of activiteiten (IIOA's) wordt verstaan, maar de overdracht van een exploitant aan een andere exploitant waarbij de eerste afstand doet van een deel van de exploitatie. Wanneer de splitsing bijgevolg geen gevolgen heeft inzake de milieuvergunning of VLAREM kan de meldingsplicht behouden blijven.

Wat ook kan via melding is een overdracht van een ingedeelde inrichting of activiteit die oorspronkelijk samen met een andere, op zichzelf staande ingedeelde inrichting of activiteit is opgenomen in één project, en dus in één verzamelvergunningbesluit.

AMENDEMENT Nr. 61

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 130

Dit artikel schrappen.

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet (amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moet ook bovenvermeld artikel 130 van het ontwerp van decreet geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 62

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 131

Dit artikel schrappen.

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet (amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moet ook bovenvermeld artikel 131 van het ontwerp van decreet geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 63

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 132

Dit artikel schrappen.

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet (amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moet ook bovenvermeld artikel 132 van het ontwerp van decreet geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 64

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 136

Punt 1° schrappen.

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet).

Gelet op deze wijziging moet ook bovenvermeld artikel 136, 1°, van het ontwerp van decreet geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 65

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 136

In de inleidende bepaling van de onder punt 4° voorgestelde tekst tussen de woorden "openbaar onderzoek een" en de woorden "standpunt, opmerking of bezwaar" het woord "gemotiveerd" invoegen.

VERANTWOORDING

Artikel 136, 4°, voorziet in de invoeging van een nieuw derde lid in paragraaf 2 van artikel 105 van het Omgevingsvergunningsdecreet. Deze wijziging houdt in dat het betrokken publiek een 'standpunt, opmerking, of bezwaar' moet hebben ingediend om naderhand nog een beroep te kunnen instellen.

De bij het ontwerp van decreet gevoegde memorie van toelichting stelt daarover – bij de bespreking van het advies van de Boerenbond, Voka en Unizo (in de schoot van de Minaraad): "Uit deze bewoordingen blijkt dat het moet gaan om inhoudelijk bezwaren en geen louter pro forma bezwaar."

Hieruit blijkt reeds dat het de bedoeling is dat pro forma bezwaren het beroepsrecht niet kunnen vrijwaren. Deze bedoeling blijkt echter niet met zoveel woorden uit de voorgestelde wijziging. Omdat de kans evenwel groot is dat met de nieuwe regeling toch pro forma bezwaren zullen worden ingediend (loutere vrijwaring van het recht om in beroep te kunnen gaan) en de decretale tekst zelf hierover niet expliciet genoeg is, is het wenselijk artikel 115 in die zin aan te vullen.

Met 'gemotiveerd' wordt bedoeld dat louter pro forma bezwaren (in de zin van: 'ik dien bezwaar in (om mijn recht op in beroep te gaan te vrijwaren)' niet in aanmerking komen. Een minimale toelichting omtrent de inhoudelijke bezwaren is dus vereist om later een ontvankelijk beroep te kunnen aantekenen.

AMENDEMENT Nr. 66

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 136/1 (nieuw)

Een artikel 136/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 136/1. Aan artikel 106 van hetzelfde decreet wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Als een project elementen bevat die onderworpen zijn zowel aan een meldingsplicht als aan een vergunningsplicht, bij of krachtens de decreten, vermeld in artikel 5, en die aspecten onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, dan omvat de vergunningsaanvraag de melding. Als bepaalde aspecten van een meldingsplichtig project, vermeld in de melding, onderworpen zijn aan de vergunningsplicht is de melding onontvankelijk en moet een vergunningsaanvraag worden ingediend."."

VERANTWOORDING

Het betreft hier enkel een verschuiving van de in artikel 107 van het Omgevingsvergunningsdecreet opgenomen bepaling, naar artikel 106 van dit decreet.

Deze bepaling staat hier meer op zijn plaats.

AMENDEMENT Nr. 67

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 137

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 137. Artikel 107 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2015, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 107. Artikel 15 is van overeenkomstige toepassing op de melding.

Onverminderd artikel 5.2.1 van het DABM geldt de omgevingsvergunning als aktename voor dat deel van het project dat meldingsplichtig is als tegelijkertijd uitspraak wordt gedaan over de vergunningsaanvraag en de melding. In het geval de vergunning wordt geweigerd, wordt aan de melding geen verder gevolg gegeven."."

VERANTWOORDING

De huidige redactie van artikel 107 van het Omgevingsvergunningsdecreet is zeer onduidelijk.

Eenzijds is niet helder wie de bevoegde overheid is in geval van een melding aan een reeds vergund project.

Sommigen lezen dit artikel zo dat een latere melding aan een Vlaams project bij het college van burgemeester en schepenen dient te geschieden. Anderen lezen dan weer de tekst zo dat deze melding bij de Vlaamse overheid moet gebeuren.

Aan meldingen kunnen voorwaarden worden verbonden. Het is dan ook aangewezen dat de melding gedaan wordt bij de overheid die in eerste aanleg bevoegd was voor de vergunningsaanvraag. Dit komt de rechtszekerheid ten goede.

Daarom bepalen we nu duidelijk dat artikel 15 van het Omgevingsvergunningsdecreet (dat de bevoegdheid inzake vergunningen regelt) van overeenkomstige toepassing is op meldingen.

Anderzijds is ook hier de regeling van afsplitsbaarheid van projecten zeer complex. Een via amendement voorgestelde wijziging aan artikel 15 van het Omgevingsvergunningsdecreet tracht hiervoor een oplossing te bieden. Deze oplossing is naar analogie van toepassing op meldingen.

AMENDEMENT Nr. 68

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 138

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 138. In artikel 111, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt punt 2° vervangen door wat volgt:

"2° artikel 4.2.2, §1, en artikel 4.2.4 van de VCRO."."

VERANTWOORDING

Artikel 5, 2°, a), van het Omgevingsvergunningsdecreet stelt dat het decreet van toepassing is op projecten die onderworpen zijn aan de meldingsplicht voor het uitvoeren van stedenbouwkundige handelingen als vermeld in artikel 4.2.2 VCRO.

Artikel 4.2.2 VCRO handelt echter alleen over de handelingen waarvoor de Vlaamse Regering bepaalt dat de vergunningsplicht vervangen wordt door de meldingsplicht en die dus opgenomen zijn in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 betreffende de meldingsplichtige handelingen ter uitvoering van de VCRO.

Artikel 111 van het Omgevingsvergunningsdecreet stelt dat de bevoegde overheid nagaat of de gemelde handelingen meldingsplichtig zijn of niet verboden bij of krachtens artikel 4.2.2, §1, VCRO.

De meldingsplicht voor zorgwonen (en het beëindigen ervan) is echter geregeld in artikel 4.2.4 VCRO. Het Omgevingsvergunningsdecreet bevat nergens een verwijzing naar artikel 4.2.4 VCRO waardoor de procedure van dit decreet niet van toepassing is op de meldingen inzake zorgwonen. Daarentegen is in de VCRO de meldingsprocedure opgeheven.

Om deze redenen wordt de meldingsplicht inzake zorgwonen uitdrukkelijk toegevoegd aan het toepassingsgebied van de omgevingsvergunning, alsook in de beoordeling of een gemelde handeling daadwerkelijk meldingsplichtig is en niet verboden is.

De bepaling over de sanctionering van de ordetermin wordt geschrapt. Zie hiervoor de verantwoording van het amendement dat de voorgestelde wijziging van artikel 14 van het ontwerp van decreet opheft (zie amendement nr. 48).

AMENDEMENT Nr. 69

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 141

Punt 3° schrappen.

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 70.

AMENDEMENT Nr. 70

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 141

Punt 4° schrappen.

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet (zie amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moeten ook punten 3° en 4° van bovenvermeld artikel 141 van het ontwerp van decreet geschrapt worden, gezien dit uitwerking geeft aan het uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 71

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 147

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 147. Aan artikel 30 van hetzelfde decreet worden in het toe te voegen artikel 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in het eerste lid de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 1° wordt vervangen door wat volgt:

"1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning;"

2° in punt 2°, 4° en 5° worden de woorden "of voortzetten" opgeheven;

3° in punt 3° wordt het woord "voortzetten" vervangen door de woorden "verder uitvoeren";

4° punt 6° wordt vervangen door wat volgt:

"6° het uitvoeren van handelingen in een conform artikel 5.6.8 aangeduid watergevoelig openruimtegebied die:
a) of niet zijn toegelaten in artikel 5.6.8, §3, tenzij deze handelingen vergund of vergund geacht zijn en, voor zover het gebied niet opgeheven wordt met toepassing van artikel 5.6.8, §7;
b) of die de voorwaarden die door de Vlaamse Regering worden verbonden aan de schrapping vermeld in artikel 5.6.8, §7, derde lid schenden, tenzij deze handelingen vergund of vergund geacht zijn;"

5° in punt 7° worden de woorden "of voortgezet" opgeheven."

VERANTWOORDING

De term 'voortzetten', zoals opgenomen in de artikelen 6.2.1 en 6.2.2 VCRO (of het eerdere artikel 6.1.1 VCRO), zorgt al geruime tijd voor veel discussie in rechtspraak en rechtsleer. In het kader van de rechtszekerheid past het de regelgeving op dat punt aan te passen, zeker nu het Hof van Cassatie duidelijk een aantal krijtlijnen heeft getrokken tussen wat 'instandhouden' en 'voortzetten' in de context van stedenbouwmisdrijven inhoudt, en ook heeft uitgeklaard welke betekenis aan de term 'voortzetten' moet worden gegeven in de context van de strafbaarstellingen zoals ook opgesomd in de artikelen 6.2.1 en 6.2.2 VCRO.

Er wordt voorgesteld om de terminologie aan te passen door het woord 'voortzetten' op te heffen waar mogelijk of te vervangen door 'verder uitvoeren'. Deze formulering sluit aan bij de terminologie van het arrest van het Hof van Cassatie (Cass., 14 oktober 2014, P.13.0209.N) waarin in een case (waar het over de opsplitsing van een woning ging) is gesteld dat:

- "Onder uitvoeren, voortzetten en instandhouden in de zin van de voormelde bepalingen wordt verstaan:
- uitvoeren: het materieel verrichten van het opsplitsen van een woning of het wijzigen in een gebouw van het aantal woongelegenheden;
 - voortzetten: het verder uitvoeren van het opsplitsen van een woning of het wijzigen in een gebouw van het aantal woongelegenheden na een verval, schorsing of vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning;
 - instandhouden: het schuldig verzuim om aan het bestaan van de wederrechtelijke opsplitsing van de woning of de wijziging van het gebouw wat betreft het aantal woongelegenheden een einde te maken."

Ditzelfde arrest expliciteert nog dat het latere gebruik geen voortzetten inhoudt in de zin van de strafbaarstellingen van de VCRO en dat de omstandigheid dat instandhouden bestaat in het schuldig verzuim om aan het bestaan van het oorspronkelijke misdrijf een einde te maken, niet toelaat het gebruiken of het laten gebruiken als voortzetten te beschouwen.

Dit sluit ook aan bij de bedoeling van de Vlaamse decreetgever om bij het opheffen van het instandhoudingsmisdrijf buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied in 2003 in combinatie met de latere aanpassing van de verjaringstermijnen voor het instellen van een herstellvordering in 2009, te evolueren naar het instellen van een aflopend karakter voor al de stedenbouwmisdrijven buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied, zodat geen sprake meer zou zijn van verdere strafvervolgning of van verdere herstellvorderingen.

Bij het opheffen van het instandhoudingsmisdrijf buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied, werd echter geen rekening gehouden met een nog steeds mogelijke kwalificatie als 'voortgezet misdrijf' met toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek. In de voorafgaande periode primeerde de kwalificatie van instandhouding als voortdurend misdrijf, zodat het leek dat de opheffing daarvan op zich voldoende zou zijn om de bedoeling van de decreetgever volledig in te willigen. Dit is evenwel niet het geval. Het blijft een feit dat voor wat de verjaring van de strafvordering betreft, de VCRO niet geldt en het straf(proces)recht in beginsel voorbehouden federale materie is. Een gevolg van de toepassing van artikel 65 is dat de verjaring van de misdrijven pas begint te lopen vanaf het laatst bewezen feit, op voorwaarde dat tussen elk van de feiten niet meer dan vijf jaar is verstreken.

Om de heersende terminologische verwarring tussen het 'voortzetten' in de VCRO en de kwalificatie als 'voortgezet misdrijf' uit het Strafwetboek op te lossen, wordt hier dus in een andere formulering voorzien. Zoals advocaat-generaal Vandewal ook stelt in zijn conclusie (bij Cass., 25 februari 2016, C. 13.0098.N), hebben de beide begrippen "geen uitstaans" met elkaar en dat kan maar beter duidelijk zijn.

Nog voor de duidelijkheid en ten overvloede wordt hier benadrukt dat het schrappen van het woord 'voortzetten' niets wijzigt aan de strafbaarstelling van het zonder vergunning of tegen de vergunning in uitvoeren van een vergunningsplichtige functiewijziging op zich (artikel 4.2.1, 6°, VCRO jct. het voorliggende artikel 6.2.1, 1°, VCRO), noch aan de instandhouding ervan wanneer de functiewijziging heeft plaatsgevonden in ruimtelijk kwetsbaar gebied (artikel 6.2.2, 1° VCRO).

Het misdrijf van de functiewijziging wordt gekwalificeerd als een aflopend misdrijf. Het uitvoeren van de wijziging – vanaf de eerste daad tot de dag dat de wijziging volledig is doorgevoerd – kan enige tijd in beslag nemen. Dit blijft als misdrijf strafbaar. Zo bijvoorbeeld zal bij weekendverblijven een niet vergunde functiewijziging van 'recreatie' naar (permanent) 'wonen' onveranderd een misdrijf uitmaken waarop kan gehandhaafd worden. De schrapping van het woord 'voortzetten' heeft hierop geen invloed.

De inbreuk van de instandhouding van de oorspronkelijke functiewijziging in ruimtelijke kwetsbaar gebied blijft ook onaangeroerd. Ook hierop heeft het schrappen van het woord 'voortzetten' geen invloed.

Het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed is (en blijft) volgens artikel 4.2.1 VCRO een vergunningsplichtige handeling. De met dit voorstel doorgevoerde wijzigingen aan artikel 30 doen geen enkele afbreuk aan deze vergunningsplicht noch aan de mogelijkheid tot sanctiëring van deze functiewijzigingen, indien deze handelingen worden uitgevoerd hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, hetzij na verval, schorsing of vernietiging van de betreffende vergunning. Het doorvoeren van functiewijzigingen aan bestaande gebouwen, zonder voorafgaande vergunning, is dus nog steeds een stedenbouwkundig misdrijf. Zo zal ook de omvorming van een weekendverblijf (verblijfsrecreatie) tot permanente woongelegenheden (wonen) aan de vergunningsplicht onderworpen blijven en als misdrijf kunnen gesanctioneerd worden.

AMENDEMENT Nr. 72

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 148

Dit artikel vervangen door wat volgt:

"Art. 148. Aan artikel 31 van hetzelfde decreet worden in het toe te voegen artikel 6.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 3° worden de woorden "of voortzetten" opgeheven en wordt de zinsnede "112" vervangen door de zinsnede "6, tweede lid";

2° in punt 5° worden de woorden "of voortzetten" opgeheven;

3° in punt 6° worden de woorden "of voortzetten" opgeheven en wordt het woord "verkavelingsvergunningen" vervangen door de woorden "verkavelingsvergunningen of omgevingsvergunningen voor het verkavelen van gronden";

4° in punt 7° worden de woorden "of voortgezet" opgeheven."

VERANTWOORDING

Voor wat de bijkomende punten 2° en 4° en de voorziene toevoegingen in punt 1° en 3° betreft, kan worden verwezen naar de verantwoording bij het amendement bij artikel 147 (amendement nr. 71).

Inbreuken vallen buiten de toepassing van artikel 65 Strafwetboek zodat het daar nog meer aangewezen is om de term 'voortzetten' te vermijden.

AMENDEMENT Nr. 73

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 150

Punt 7° vervangen door wat volgt:

"7° het zesde lid, dat het vierde lid wordt, wordt vervangen door wat volgt:

"Een afschrift van een proces-verbaal waarin een misdrijf wordt vastgesteld of van een navolgend proces-verbaal waarin het vrijwillig herstel of de regularisatie wordt vastgesteld, wordt altijd gericht aan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, de gewestelijke entiteit en de gemeente van het grondgebied waarop de handelingen hebben plaatsgevonden.";"

VERANTWOORDING

Het voorliggende amendement voegt aan het reeds bestaande punt 7° toe dat de navolgende processen-verbaal die herstel of regularisatie vaststellen, ook dienen overgemaakt te worden, teneinde de beboetingsentiteit en de herstellvorderende overheid toe te laten rekening te houden met het vastgestelde herstel of regularisatie.

Het betreft hier een bijzondere rechtsgrond om verbalisanten toe te laten om de navolgende processen-verbaal over te maken tijdens een lopend onderzoek zonder daarbij het geheim van het onderzoek te schenden.

AMENDEMENT Nr. 74

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 168/1 (nieuw)

Een artikel 168/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 168/1. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 18 december 2015, 4 mei 2016 en 1 juli 2016, wordt een artikel 70/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 70/2. In titel VI, hoofdstuk III, van dezelfde codex, wordt in afdeling 2, ingevoegd bij artikel 61, een onderafdeling 3/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

"Onderafdeling 3/1. Bemiddeling".

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 77.

AMENDEMENT Nr. 75

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 168/2 (nieuw)

Een artikel 168/2 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 168/2. In dezelfde codex wordt in onderafdeling 3/1, ingevoegd bij artikel 168/1, een artikel 6.3.12/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 6.3.12/2. De hoge raad is belast met vrijwillige en gerechtelijke bemiddeling zoals vermeld in artikel 6.3.12/3 en 6.3.12/4.

De hoge raad kan een bemiddelaar aanwijzen onder zijn leden of onder de leden van het permanent secretariaat.

Het procedure- en werkingsreglement, vermeld in artikel 6.3.14, regelt de nadere procedurele regels."

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 77.

AMENDEMENT Nr. 76

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 168/3 (nieuw)

Een artikel 168/3 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 168/3. In dezelfde codex wordt in onderafdeling 3/1, ingevoegd bij artikel 168/1, een artikel 6.3.12/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 6.3.12/3. §1. Van bij de aanvang van een bestuurlijke procedure tot minnelijke schikking zoals vermeld in artikel 6.4.19 of een procedure tot het sluiten van een dading zoals vermeld in artikel 6.3.5, kan elke belanghebbende vragen aan de hoge raad om een vrijwillige bemiddeling op te starten.

Dit geldt ook in geval van weigering van een minnelijke schikking of een dading door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur of burgemeester.

§2. De aanvraag om een vrijwillige bemiddeling op te starten wordt op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending betekend aan de hoge raad.

De aanvrager doet in de bemiddelingsaanvraag een opgave van de personen aan wie de zakelijke rechten op het onroerend goed waarop de minnelijke schikking of de dading betrekking heeft, toebehoren.

In geval van niet-inaanmerkingneming van de bemiddelingsaanvraag stelt de hoge raad de aanvrager, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur of burgemeester van de bevoegde gemeente hiervan per beveiligde zending in kennis.

In geval van inaanmerkingneming van de bemiddelingsaanvraag stelt de hoge raad de personen vermeld in het tweede en derde lid hiervan per beveiligde zending in kennis.

De personen vermeld in het tweede en derde lid worden voor de toepassing van dit artikel samen aangeduid als de betrokken partijen.

De door de hoge raad aangewezen bemiddelaar kan ook derden bij de bemiddeling betrekken.

§3. Een bemiddeling eindigt wanneer de betrokken partijen een bemiddelingsakkoord bereiken.

Onverminderd het eerste lid, kan de hoge raad een bemiddeling te allen tijde beëindigen eens hij vaststelt dat de randvoorwaarden voor een geslaagde bemiddeling niet of niet langer zijn vervuld. Dit kan onder meer wanneer de betrokken partijen de raad in kennis stellen van hun wil om een einde te maken aan de bemiddeling. De hoge raad stelt de betrokken partijen en desgevallend de betrokken derden bedoeld in paragraaf 2, daarvan per beveiligde zending in kennis.

§4. Vanaf de betekening van de bemiddelingsaanvraag in de procedure tot minnelijke schikking bedoeld in artikel 6.4.19, is de verjaring van de herstellvordering zoals bedoeld in artikel 6.3.3, §3, en van het recht een bestuurlijke maatregel op te leggen zoals bedoeld in artikel 6.4.3, §2, geschorst voor de betrokken partijen en desgevallend de betrokken derden bedoeld in paragraaf 2.

Vanaf de verzending van de bemiddelingsaanvraag in de procedure tot dading bedoeld in artikel 6.3.5, is de verjaring van het recht op uitvoeren van de definitieve rechterlijke herstelmaatregel geschorst voor de betrokken partijen en desgevallend de betrokken derden bedoeld in paragraaf 2.

De schorsing bedoeld in het eerste en tweede lid, neemt een einde vanaf de datum waarop:

- 1° de hoge raad de beslissing tot niet-inaanmerkingneming van de bemiddelingsaanvraag aan de aanvrager betekent;*
- 2° een bemiddelingsakkoord bereikt wordt;*
- 3° de hoge raad de beëindiging van de bemiddeling omwille van de vaststelling dat de randvoorwaarden voor een geslaagde bemiddeling niet of niet langer zijn vervuld, betekent aan de betrokken partijen en desgevallend de betrokken derden bedoeld in paragraaf 2. ". "*

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 77.

AMENDEMENT Nr. 77

voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters, Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens

Artikel 168/4 (nieuw)

Een artikel 168/4 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 168/4. In dezelfde codex wordt in onderafdeling 3/1, ingevoegd bij artikel 168/1, een artikel 6.3.12/4 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 6.3.12/4. §1. Zolang de zaak niet in beraad is genomen, kan de reeds geadieerde rechter in elke stand van de procedure zoals bedoeld in artikel 6.3.1 en 6.3.3, op verzoek van een van de partijen in het geding, op verzoek van de overheid die de herstelmaatregel vordert of op eigen initiatief een gerechtelijke bemiddeling bij de hoge raad bevelen.

De rechterlijke beslissing die een bemiddeling beveelt, legt de duur van de opdracht van de hoge raad vast, zonder dat deze drie maanden kan overschrijden. Zij vermeldt tevens de datum waarop de zaak is verdaagd.

§2. De griffier zendt onmiddellijk een afschrift van de rechterlijke beslissing aan de partijen in het geding, de overheid die de herstelmaatregel vordert en de hoge raad.

De door de hoge raad aangewezen bemiddelaar kan derden bij de bemiddeling betrekken. Dit geldt ook ten opzichte van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur of de burgemeester indien geen van hen een rechterlijke herstelmaatregel heeft gevorderd.

§2. Als een bemiddelingsakkoord is bereikt, maakt de hoge raad dit over aan de rechtbank.

Minstens meldt de hoge raad bij afloop van de bemiddelingsopdracht schriftelijk aan de rechter of er al dan niet een bemiddelingsakkoord is bekomen.

De rechter behoudt niettemin de mogelijkheid om, zo hij dat opportuun acht en zowel de overheid die de herstelmaatregel vordert als de partijen in het geding ermee instemmen, de bemiddelingsopdracht van de hoge raad voor een door hem bepaalde termijn te verlengen.

§3. Gedurende de bemiddeling blijft de rechter geadieerd en kan hij op elk ogenblik de noodzakelijk geachte maatregel treffen. Op verzoek van de hoge raad kan hij ook vóór het verstrijken van de vastgestelde termijn een einde maken aan de bemiddeling.

§4. Er is geen voorziening mogelijk tegen de beslissing waarbij de bemiddeling wordt bevolen, verlengd of beëindigd.”.

VERANTWOORDING

In de huidige bepalingen van de VCRO is op heden in bemiddeling door de hoge raad voorzien bij minnelijke schikkingen (artikel 6.1.52 VCRO) en bij gerechtelijke procedures (artikel 6.1.54 VCRO). In het decreet betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning van 25 april 2014 (verder het Handhavingsdecreet genoemd) krijgt de bemiddeling geen plaats meer, hoewel de SARO er al eerder op wees dat in een modern bestuursrecht meer wordt ingezet op bemiddelde oplossingen voor de conflicten, ook omwille van het grotere draagvlak. De handhaving van de ruimtelijke ordening heeft steeds een voortrekkersrol gehad om de alternatieve geschillenbeslechting via bemiddeling op de kaart te zetten en is daarin reeds gevolgd door onder meer de Vlaamse Bestuursrechtscollages. In de praktijk blijkt dat het ook werkt (zie verslagboek 2015 van de hoge raad op hun website). Er is geen reden om deze expertise verloren te laten gaan.

Bij het zoeken naar oplossingen voor (oude) niet-herstelde stedenbouwkundige misdrijven is naast het as-buittattest (zie het nieuwe artikel 51/1 ingevoerd bij amendement nr. 20) ook de piste van de bemiddeling terug op de voorgrond getreden. De totaaloplossing is niet zozeer gelegen in de inzet van één specifiek instrument maar in het maatwerk. Het is in stedenbouwwaken vaak zo dat de standpunten vrij hard zijn omdat bij de overtreders de onderliggende emotionele band met huis, habitat en werkomgeving erg sterk is. Er is dus nog steeds een rol weggelegd voor de techniek van de bemiddeling om aldus bij te dragen aan een integrale geschillenbeslechting. Dit vergt een andere aanpak dan de loutere onderhandeling tussen twee of meer partijen die vaak al geruime tijd tegenover elkaar staan. De bemiddeling op zich heeft niet tot einddoel formeel een minnelijke schikking of een dading af te sluiten, dan wel een akkoordconclusie op te stellen in aanwezigheid van de bemiddelaar, maar om tot een bemiddelingsakkoord te komen op basis waarvan de partijen verder kunnen in hun bestuurlijke en gerechtelijke procedures. In het bemiddelingsproces is de rol van de bemiddelaar neutraal en erop gericht om het gesprek tussen de partijen mogelijk te maken.

Eerdere argumenten dat de minnelijke schikking onder de bestuurlijke maatregelen valt en dat daar geen plaats meer is voor een beoordeling van de hoge raad, gaan niet op. Bij de bestuurlijke maatregelen wordt post factum advies gegeven aan de minister over de aard van de herstelmaatregel in geval van beroep (zie punt 2° van artikel 172). De bemiddeling leidt bovendien tot een bemiddelingsakkoord zoals hoger al aangehaald.

AMENDEMENT Nr. 78

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 193

Dit artikel schrappen.

VERANTWOORDING

De rechtzetting in artikel 56 van het decreet van 15 juli 2016 betreffende het integraal handelsvestingsbeleid, zoals beoogd met dit artikel, werd reeds gedaan door een amendement bij het decreet van [...] houdende diverse bepalingen inzake omgeving, natuur en landbouw (*Parl.St.* VI.Parl. 2016-2017, nr. 1041/4).

AMENDEMENT Nr. 79

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 194

In paragraaf 2 het eerste lid vervangen door wat volgt:

"Bij de definitieve vaststelling van beleidskaders van het Beleidsplan Ruimte Vlaanderen kan de Vlaamse Regering onderdelen van provinciale of gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen omschrijven of aanduiden die niet meer geldig zijn. De Vlaamse Regering wint hiervoor het advies in van de betrokken provincieraad of de gemeenteraad, al naargelang."

VERANTWOORDING

Bij de overgangsmaatregelen inzake beleidsplanning wordt in artikel 194, §2, in de mogelijkheid voorzien dat de Vlaamse Regering bij de vaststelling van beleidskaders van het BRV ook onderdelen van provinciale of gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen kan vervallen verklaren.

Aangezien deze provinciale en gemeentelijke structuurplannen tot stand zijn gekomen door een participatief en democratisch proces, is het logisch om in het kader van deze bepaling op te nemen dat dit enkel kan na het inwinnen van het advies van de provincieraad of gemeenteraad, die het structuurplan definitief heeft vastgesteld. Dit wordt met dit amendement toegevoegd aan de tekst van het ontwerp van decreet.

Er wordt van de gelegenheid gebruikgemaakt om te verduidelijken dat het aanduiden van passages die niet langer geldig zijn, moet gebeuren bij de definitieve vaststelling van het BRV, zoals het ook bepaald is bij de met artikel 21 van het ontwerp van decreet ingevoerde regeling voor situaties waarin gemeentelijke of provinciale ruimtelijke beleidsplannen (en niet langer structuurplannen) zouden conflicteren met een nieuw vast te stellen BRV (nieuw voorgesteld artikel 2.1.5, §2, tweede lid, VCRO). Met een analoog amendement wordt overigens ook daar het voorafgaand advies van provincieraad of gemeenteraad verankerd.

AMENDEMENT Nr. 80

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 195

In paragraaf 2 het eerste lid vervangen door wat volgt:

"Bij de definitieve vaststelling van beleidskaders van het provinciaal beleidsplan ruimte kan de provincieraad onderdelen van gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen omschrijven of aanduiden die niet meer geldig zijn. De provincieraad wint hiervoor het advies in van de betrokken gemeenteraad."

VERANTWOORDING

Bij de overgangsmaatregelen inzake beleidsplanning wordt in artikel 195, §2, in de mogelijkheid voorzien dat de provincieraad bij de vaststelling van beleidskaders van het provinciaal beleidsplan ruimte ook onderdelen van gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen kan vervallen verklaren.

Aangezien deze gemeentelijke structuurplannen tot stand zijn gekomen door een participatief en democratisch proces, is het logisch om in het kader van deze bepaling op te nemen dat dit enkel kan na het inwinnen van het advies van de gemeenteraad, die het structuurplan definitief heeft vastgesteld. Dit wordt met dit amendement toegevoegd aan de tekst van het ontwerp van decreet.

Er wordt van de gelegenheid gebruikgemaakt om te verduidelijken dat het aanduiden van passages die niet langer geldig zijn, moet gebeuren bij de definitieve vaststelling van het provinciaal beleidsplan ruimte, zoals het ook bepaald is bij de met artikel 21 van het ontwerp van decreet ingevoerde regeling voor situaties waarin gemeentelijke ruimtelijke beleidsplannen (en niet langer structuurplannen) zouden conflicteren met een nieuw vast te stellen provinciaal beleidsplan ruimte (nieuw voorgesteld artikel 2.1.8, §2, tweede lid, VCRO). Met een analoog amendement wordt overigens ook daar het voorgaand advies van gemeenteraad verankerd.

AMENDEMENT Nr. 81

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 215/1 (nieuw)

Een artikel 215/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 215/1. Artikel 26/1 treedt in werking op de datum van inwerkingtreding van artikel 15 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning."

VERANTWOORDING

De voorgestelde wijziging aan artikel 5.1.6, derde lid, van de VCRO kan maar in werking treden op het ogenblik dat de door het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning doorgevoerde wijzigingen in werking treden.

AMENDEMENT Nr. 82

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 216

In het eerste lid een punt 2°/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"2/1° artikelen 76 en 77;".

VERANTWOORDING

Er wordt gewerkt aan een billijke vergoedingsregeling voor eigenaars van gronden die in watergevoelig openruimtegebied liggen. Een billijke vergoeding betekent dat de werkelijke waarde gecompenseerd wordt, hetzij financieel hetzij via planologische compensatie of ruil. Met het oog hierop werkt de Vlaamse Regering momenteel aan een efficiënt en effectief instrumentarium. Daarom wordt het aan de Vlaamse Regering overgelaten om de datum van inwerkingtreding te bepalen van de nieuwe regeling voor de aanduiding van gebieden als watergevoelig openruimtegebied. Op die manier kan de inwerkingtreding worden afgestemd op de totstandkoming van de instrumenten, op de beschikbaarheid van instrumenten en op de betaalbaarheid van de maatregelen. Met andere woorden, de desbetreffende kaarten zullen maar definitief vastgesteld worden en rechtsgevolgen hebben als de volwaardige vergoedingsregeling is uitgewerkt.

AMENDEMENT Nr. 83

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 216

In het eerste lid punt 4° vervangen door wat volgt:

"4° artikelen 3, 4, 5, 1°, 6, 92, 2° en 3°, 93, 94, 1°, 104, 3°, 111, 2°, 115, 1°, 125, 133, 134, 4°, en 136, 3°;".

VERANTWOORDING

Artikel 5 van het Omgevingsvergunningsdecreet wordt zowel door het ontwerp van decreet als door een amendement gewijzigd.

Alleen de reeds in het ontwerp van decreet opgenomen wijziging met betrekking tot de integratie van de vergunning voor vegetatiewijziging dient een aangepaste datum van inwerkingtreding te krijgen.

De bij amendement doorgevoerde wijziging in artikel 5, 2°, van het Omgevingsvergunningsdecreet gaat over de melding inzake zorgwonen. De wijziging hiervan kan de gewone regel inzake inwerkingtreding volgen.

AMENDEMENT Nr. 84

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 217

Dit artikel schrappen.

VERANTWOORDING

Er wordt voorgesteld om geen regeling uit te werken ter sanctionering van de niet-naleving van beslissingstermijnen. Zie hiervoor de verantwoording bij het amendement ter wijziging van artikel 99 van het ontwerp van decreet (artikel dat de sanctieregeling invoegt door wijziging van artikel 14 van het Omgevingsvergunningsdecreet (amendement nr. 48)).

Gelet op deze wijziging moet er niet langer voorzien worden in een inwerkingtredingsbepaling voor dit uitgedachte sanctiesysteem.

AMENDEMENT Nr. 85

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 218

Op de eerste regel de zinsnede "71, 72 en 73" vervangen door de zinsnede "71, 72, 2°, en 73, 2°,".

VERANTWOORDING

Het ontwerp van decreet wijzigt artikel 5.2.5 VCRO. Bij amendement wordt een bijkomende wijziging aangebracht in dit artikel.

Alleen de reeds in het ontwerp van decreet opgenomen wijziging met betrekking tot watergevoelig openruimtegebied dient een aangepaste datum van inwerkingtreding te krijgen (punt 2°).

De bij amendement aangebrachte wijziging gaat over het as-builtattest. De wijziging hiervan kan de gewone regel inzake inwerkingtreding volgen.

AMENDEMENT Nr. 86

**voorgesteld door Lode Ceyssens, Axel Ronse, Lydia Peeters,
Wilfried Vandaele, Tinne Rombouts en Bart Nevens**

Artikel 222 (nieuw)

Een artikel 222 toevoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 222. De volgende artikelen, die de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wijzigen wat betreft de overgangsbepalingen in hoofdstuk VII, treden in werking op datum van de inwerkingtreding van artikel 12 van het decreet betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning van 25 april 2014:

1° artikel 88/1;

2° artikel 88/2."

VERANTWOORDING

Het betreft de rechtstreekse wijzigingen aan de VCRO:

1° betreft de invoering van artikel 7.7.10 VCRO;

2° betreft de invoering van artikel 7.7.11 VCRO.

